TKANINA

POZNAŃSKA

MINISTERSTWO KULTURY I SZTUKI
ZWIĄZEK POLSKICH ARTYSTÓW PLASTYKÓW
CENTRALNE BIURO WYSTAW ARTYSTYCZNYCH

TKANINA POZNAŃSKA

KWIECIEŃ 1980

Warszawa „Zachęta" plac Małachowskiego 3

TKANINA POZNAŃSKA

Wystawa „Tkanina poznańska" jest pierwszą w latach powojennych samodzielną manifestacją twórczości tkackiej naszego Okręgu. Dotychczasowe prezentacje towarzyszyły jedynie ekspozycjom architektury wnętrz albo wystawom interdyscyplinarnym.

Założeniem wystawy jest przedstawienie społeczeństwu postaw artystycznych i osiągnięć twórców poznańskich działających w zakresie tkaniny. Eksponowane dzieła powstały w latach 1973—1980 i stanowią równoprawną demonstrację różnych tendencji twórczych co najmniej dwóch pokoleń artystów. Jedne pokazują rozwiązania wynikające z kultury i tradycji tkaniny europejskiej, inne nawiązują do kierunków inspirowanych sztuką tkacką ludów Ameryki. Z inspiracji tej powstało odmienne traktowanie tworzywa tkackiego — zerwanie z wyłącznym działaniem w płaszczyźnie osnowy, oderwanie się od ściany jako naturalnego miejsca ekspozycji tkaniny, stworzenie z dzieła tkanego kompozycji przestrzennej.

W wystawie bierze udział ok. 30 artystów. Niemal wszyscy są wychowankami poznańskiej PWSSP i można wśród nich wyróżnić uczniów: prof. Lucjana Kintopfa z lat 1947—1955; pani Marii Ostrowskiej, kierownika pracowni żakardu w latach 1947—1965; prof. Magdaleny Abakanowicz, która od roku 1966 kieruje pracownią gobelinu.

Ekspozycja, którą obecnie przedstawiamy i atmosfera towarzysząca jej przygotowaniu, świadczą o pełnej integracji artystów tkaczy, o przyjaźniach i wzajemnym zrozumieniu starszych i młodszych. Konsolidacja środowiska w dużym stopniu stymulowana przez Zarząd Okręgu podejmujący różne inicjatywy ułatwiające zbliżenia, wymianę poglądów i doświadczeń artystów różnych generacji, stworzyła warunki dla ambitnej i aktywnej pracy twórców. W mieście nie posiadającym tradycji w dziedzinie twórczości tkackiej, wyrosła liczna grupa artystów, z których wielu osiąga sukcesy w najpoważniejszych imprezach krajowych i zagranicznych.

Zainteresowanie i aprobata społeczeństwa Poznania oraz wysoka ocena poziomu wystawy spowodowały wysłanie jej do Francji. Pod nazwą „Tkanina polska", w ciągu 1979 roku, wystawa była prezentowana w wielu miastach tego kraju, w ramach imprez towarzyszących obchodom 35-lecia PRL.

ANNA SIEMIERKOWSKA-DĄBROWSKA

Zainteresowanie człowieka tkaniną jest tak odwieczne jak jego myśli o ochronie, wygodzie i ozdobie. We wszystkich prawie kulturach, na wszystkich kontynentach, to jedno z najstarszych rzemiosł należało do piękniejszych form ludzkiej wypowiedzi.

Badacze dziejów znajdują prapoczątki tkactwa w epoce kamiennej. Formy tkaniny ozdobnej od wieków związane były z przeznaczoną jej funkcją. W starożytnych państwach Bliskiego i Środkowego Wschodu, w namiotach ludów koczowniczych Azji — kilim przykrywał podłogi, zasłaniał wejścia, chronił w podróży. Dekoracyjny gobelin, znany nam już z grobowców egipskich, w średniowiecznych klasztorach i pracowniach, tkano ku ozdobie wnętrz a nawet ulic. Renesans przypieczętował funkcję podrzędną tkactwa, przypisując je „sztukom mechanicznym". Odtąd tkanina dekoracyjna trwała niezmiennie w swej roli utylitarnej, podobnie jak w stabilizacji konstrukcyjnej w klasycznym przeplocie wątku z osnową.

Dopiero lata sześćdziesiąte naszego stulecia zburzyły wielowiekowe przyzwyczajenia nobilitując dotychczasową dziedzinę rzemiosła i nadając jej rangę sztuki. Fakt, iż tkanina przestała być celem samym w sobie stając się istotnym środkiem wyrazu plastycznego, stanowi doniosłe, jedno z najciekawszych wydarzeń sztuki ostatniego dwudziestolecia.

Mimo pozorów rewolucji dzisiejsza tkanina nie powstała nagle. Rodowód polskiej tkaniny ręcznie tkanej sięga głęboko w historię. Z najstarszych wykopalisk pochodzą wielobarwne pasiaki, tradycje kobierców mazowieckich datują się od XV w. W warsztatach wawelskich produkowano polskie gobeliny w XVI w., a zwłaszcza działalność ich rozwinęła się w XVII w. Początkowo wytwarzano w nich monumentalne opony, później szpalery herbowe. Z tego okresu pochodzą także, nigdzie poza Polską niespotykane, gobelinowe szaty liturgiczne i zachowane już dziś w unikalnych przykładach haftowane gobeliny. W ówczesnej Rzeczypospolitej, szczególnie na kresach południowo-wschodnich, tkano ludowe „kobierczyki" — kilimy o wzorach nawiązujących do sztuki Islamu, którymi dekorowano ściany, zaścielano ławy i stoły, przykrywano stopnie ołtarzy, trumny i katafalki. W XVIII wieku tkaniny dekoracyjne o wysokim poziomie artystycznym wytwarzano w manufakturach magnackich, przykładem są tzw. „kilimy polskie", które mimo częstych zapożyczeń z zachodu i wschodu, poprzez uproszczenie kompozycji i stylizację ornamentu, ukształtowały typowo polskie motywy np.: popularnych koszy i wazonów z kwiatami.

W końcu XVIII wieku tkactwo ręczne właściwie zanikło. Zastąpiła je masowa produkcja fabryczna, która doprowadziła do utraty walorów artystycznych. Jedynie ludowe tkaniny kilimowe nadal zachowały swoiste piękno i odrębność. Od kilimu właśnie rozpoczęto w XX wieku próby wskrzeszania tkaniny artystycznej. Stowarzyszenie „Polska Sztuka Stosowana" (założone w 1901 r.) walcząc z fabryczną tandetą i naśladowaniem „wzornikowych" motywów, postawiło sobie postulat powrotu do warsztatowego rękodzieła. Nawiązując do tradycji kwiatowego kilimu dworskiego i ludowego, uaktualni go w motywach ,kompozycji i kolorystyce. Jednakże dopiero założenia „Warsztatów Krakowskich" (powstałych w 1913 r.), a następnie „Ładu" (działalność od 1926 r.) doprowadziły do prawdziwego odrodzenia technik tkackich. Szczególnie w latach dwudziestych, w tkactwie polskim sprawy formy, tworzywa i techniki zostały ściślej ze sobą związane. Pogłębiano znajomość materiału, warsztatu i technologii produkcji (stąd pochodzą doskonałe receptury farbiarskie). Studiowanie możliwości warsztatu pozwoliło na projektowanie bez kartonu, bezpośrednio na warsztacie tkackim. Wynikiem tych eksperymentów był kilim polski lat międzywojennych — „niezawodny atut naszych wystąpień na forum międzynarodowym" (Mieczysław Wallis, Sztuka tkacka w Polsce, Wiadomości Literackie nr 32 (771), 1938 ,s. 7).

Te w zasadzie słuszne postulaty, doprowadziły jednakże do zjawiska zwanego „fetyszyzmem materiału", które w tej dziedzinie objawiło się rozumowaniem, że wszystko musi być podporządkowane materiałom i technice, co ograniczało warianty kompozycyjne, tematyczne i formalne tkaniny pojętej jako dekoracyjna płaszczyzna.

W latach trzydziestych, sporadycznie podejmowano także eksperymenty z gobelinem, w którym ujawniały się tendencje zmierzające do łączenia odmiennych technik tkackich. Doświadczenia w tej dziedzinie przerwała II wojna światowa.

Po wojnie coraz częściej pojawiały się w tkaninie zmiany zapowiadające kres jej ograniczeń technicznych. Z klasycznymi splotami zaczynano łączyć inne, np.: sumaku, bouclé, dywanu wiązanego, które w połączeniu z wcześniej już stosowaną w „Ładzie" zgrzebną wełną owczą, nadawały powierzchni strukturalny charakter. Doskonałe opanowanie procesu twórczego pozwoliło w drugiej połowie lat pięćdziesiątych na śmielsze uwalnianie się od jego rygorów. Nastąpiła faza eksperymentu twórcy na warsztacie tkackim. Dotychczasowe „ładowskie" próby przybierały formy bardziej zdecydowane. Kompozycja kilimu stawała się coraz bardziej swobodna, gubiąc symetrię i bordiurę. Pojawiały się tematy niefiguratywne, kolor do tej pory podporządkowany ornamentyce stawał się plamą barwną, integralnie związaną z formą. Obok zróżnicowanych splotów pojawiły się nowe surowce tkackie. Rozpoczynało się również zainteresowanie osnową, różnym stopniem jej uwidocznienia i wreszcie lewą stroną gobelinu.

Impulsem do takich tkackich koncepcji była sytuacja istniejąca we współczesnej sztuce: fascynacja malarstwem materii ,zwłaszcza jego formą strukturalną, dochodzące do głosu tendencje ujawniania, a nawet akcentowania konstrukcji spełniającej rolę elementu plastycznego, popularność dążeń kreujących „współrzędną istniejącej rzeczywistości". Początek lat sześćdziesiątych charakteryzował się w tkaninie poważnym zainteresowaniem aktualnymi kierunkami sztuki.

I Międzynarodowe biennale gobelinu w Lozannnie w 1962 roku, ukazało w pełni rezultaty, jakie przyniosła nowa myśl twórcza. W prezentowanych tam monumentalnych gobelinach polskich artystów, ujawniło się wyraźnie spotęgowanie i skala dotychczasowych dążeń i przemian. Ich międzynarodowy sukces przyniósł ogromną popularność tkaninie artystycznej, która przyciągała coraz to nowe rzesze artystów tkaczy, a także twórców uprawiających inne dziedziny sztuki: malarstwo, grafikę, rzeźbę.

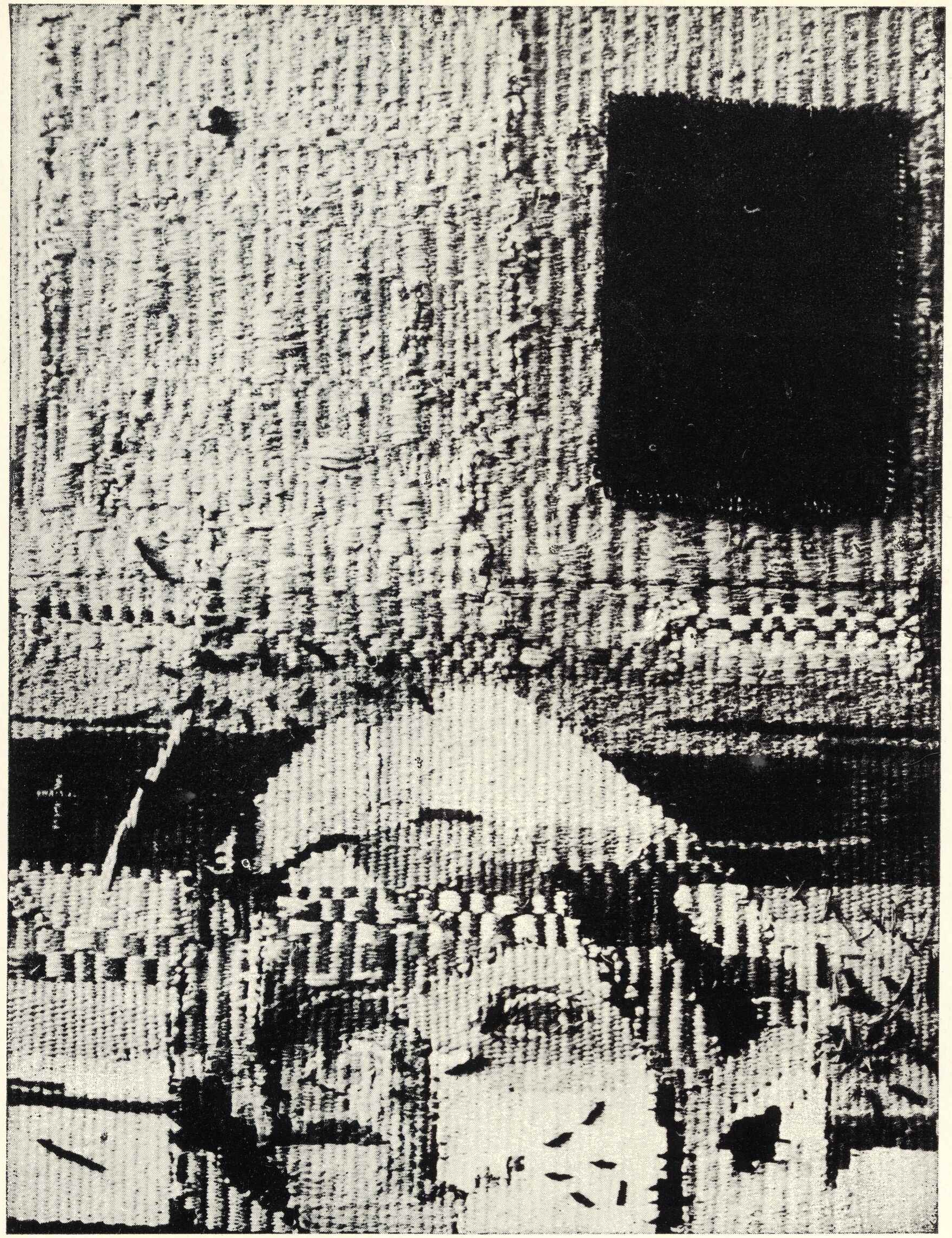
Tkanina artystyczna ujawniając nieustającą inwencję swych twórców, stawała się dziedziną nowych koncepcji plastycznych. Swobodna interpretacja szkicu pozwalała na stosowanie bardziej różnorodnych materiałów. Do arsenału tkackich surowców należały już nie tylko wełna, len, konopie, jedwab lecz tak „nie tkackie" materiały jak liny, powrozy ,sizal, trzcina, rafia, juta, włosie końskie, tworzywa sztuczne, skóry, futra, wreszcie nawet elementy drewniane, ceramiczne, szklane, blaszane itp. Zmieniały się również kształty tkanin, które rezygnowały z konwencjonalnych form prostokąta. Stosowanie swobodnych przeplotów, kryjących to znów odsłaniających osnowę, kontynuujących rzeźbiarskość powierzchni, nadawało tkaninie formę otwartą, która poprzez prześwity i ażury kanelowane nićmi osnowy, wiązała się integralnie ze ścianą, wciągając ją do wspólnego działania. Dalsze eksperymenty doprowadziły do pojawiania się na poweirzchni tkackiej bądź to festonów luźno puszczonego wątku lub „korzeniowatych" rozgałęzień splatanego lub oplatanego materiału. Bardziej dosłowną ingerencję tkaniny w przestrzeń umożliwiły wreszcie kształty i układy dobudowywane na dodatkowych osnowach. Kulminacja zmagań usiłujących oderwać się od warsztatu przejawiła się także we wprowadzeniu do niego technik i narzędzi przejętych ze sztuki użytkowej, np.: drutów, szydełkowania, macramé, siatkarstwa, koronkarstwa, aplikacji, collage'u lub różnych technik indywidualnych.

Awangardową tkaninę niewiele już łączyło z klasyczną tkaniną dekoracyjną — ostatnie ogniwo powiązań definitywnie pękło z chwilą gdy opuściła ścianę, stając się samodzielną kompozycją przestrzenną. Tkanina przestrzenna, zwykle podwieszona u sufitu na jednym lub kilku punktach zaczepu, stojąca lub leżąca na podłodze, przede wszystkim monumentalna lecz również o wymiarach bliższych człowiekowi, stała się w pierwszych latach drugiej połowy sześćdziesięciolecia autonomiczną formą polskiej sztuki, odrębną od trójwymiarowych kreacji zachodnich odmiennych w formie i proweniencji. W ciągu kilkunastu lat swej popularności przybierała mnóstwo form, miała wiele znaczeń. Tkana najczęściej na specjalnie przygotowanych ramach, najchętniej przy pomocy sizalu, niejednokrotnie wsparta na metalowym stelażu, mogła przybierać kształty organicznych tworów i przedmiotów, samodzielnych ścian z płatów ciężkiej materii i lekkich ścianek działowych ,puszystych siedzisk i ażurowych zwojów. Uczestniczyła w szeregu kierunków i nurtów najnowszej sztuki. Kolejno przechodziła zainteresowanie ruchem, zmiennością form i ich wzajemnych układów, współtwórczą rolą widza, szczególnie chętnie tworzyła sytuacje environnement, uczestniczyła w happeningach, nie obcy jej był konceptualizm. Dzisiaj nadal jej doświadczenia stają się bazą dla dalszych poszukiwań lecz już nie te zjawiska skupiają uwagę większości twórców.

„Adieu au „tableau de laine" — siedemnaście lat temu pisał o sytuacji tkaniny arystycznej André Parinaud (Galerie des Arts, nr 129, 1976, s. 64—65). U progu lat osiemdziesiątych stwierdzenie to straciło ostatecznie swą aktualność. Tkanina rezygnując z przestrzeni, powraca na ścianę by skupić się na swych problemach w starej, dwuwymiarowej płaszczyźnie.

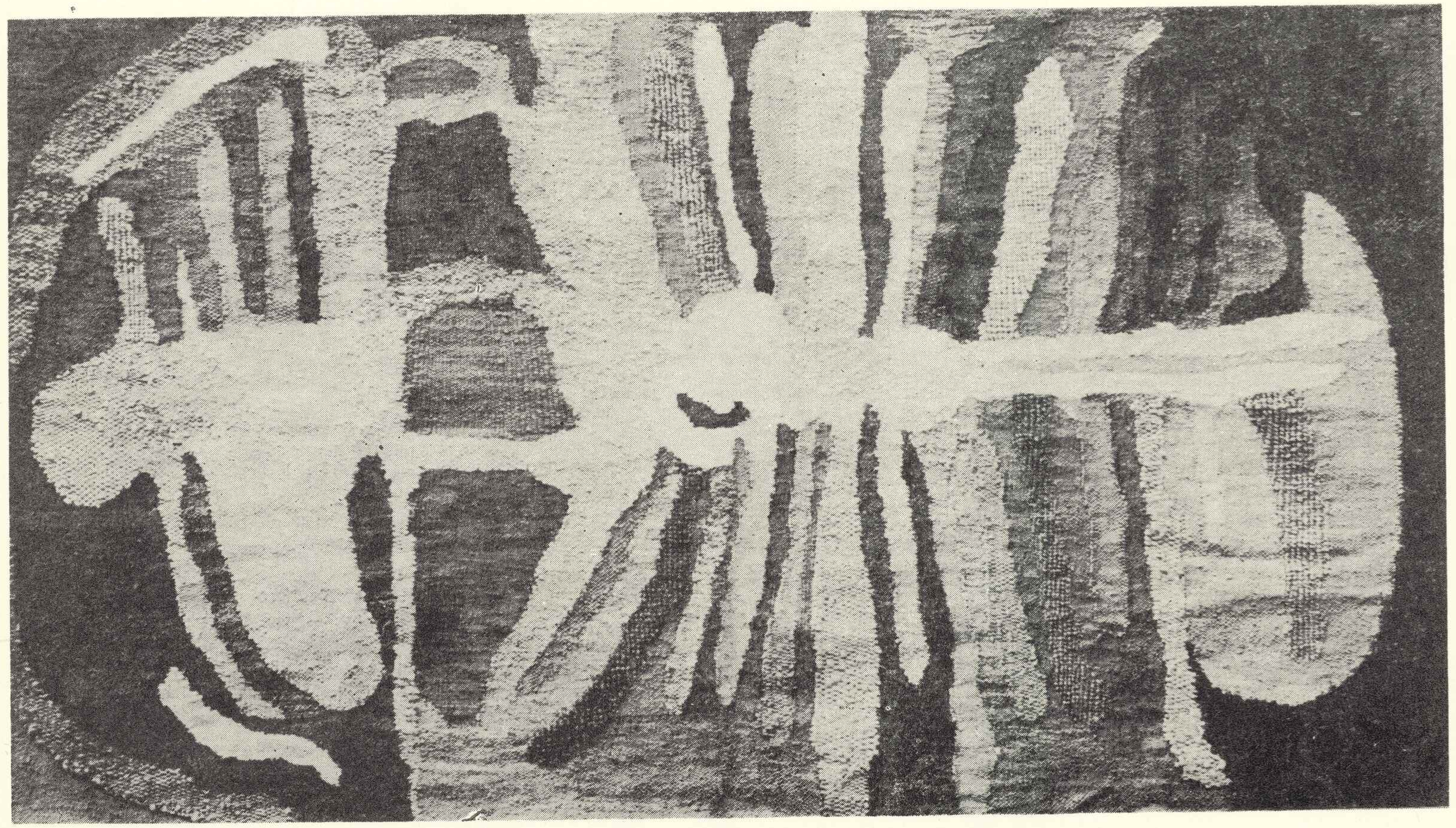
Wystawa tkaniny poznańskiej uzmysławia nam to szczególnie wyraźnie. Odzwierciedla wiele tendencji, począwszy od współczesnych rozwiązań tradycyjnego kilimu, poprzez szereg propozycji tkaniny reliefowej, aplikacji, collage'u do realizacji kompozycji przestrzennych. Jednakże zdecydowaną część ekspozycji stanowią tkaniny autorów prezentujących wyniki swych poszukiwań w sposób bliski doświadczeniom współczesnego malarstwa i jego dążeń figuratywnych. Mnogość niekonwencjonalnych rozwiązań, niejednokrotnie o wysokim poziomie artystycznym, ujawnia nam nowe, ukształtowane zaledwie w ostatnich latach środowisko artystów tkaczy, którzy przecierając własne drogi twórczego rozwoju, spontanicznie wypełniają białą plamę tkackiej mapy Polski. Poznańscy twórcy coraz aktywniej uczestniczą w kształtowaniu obrazu polskiej tkaniny artystycznej. Doceniani na konkursach krajowych i międzynarodowych, uznawani i nagradzani, współtworzą trwałe wartości sztuki tkackiej, sztuki w dzisiejszym świecie ważnej, potrzebnej i bliskiej współczesnemu człowiekowi.

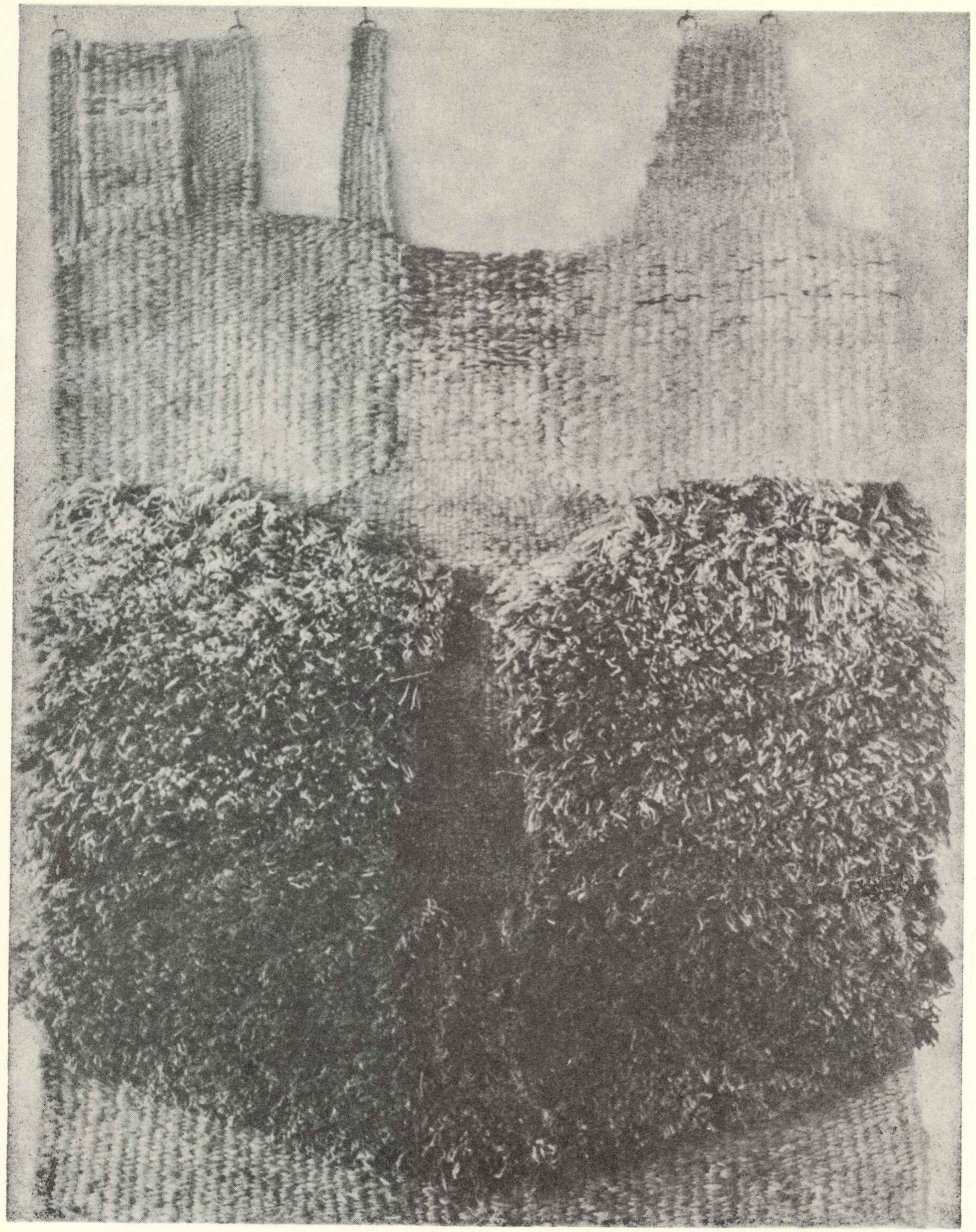
EWA CZERNIS-RYL

ANNA BEDNARCZUK
Z cyklu „Historia choroby"

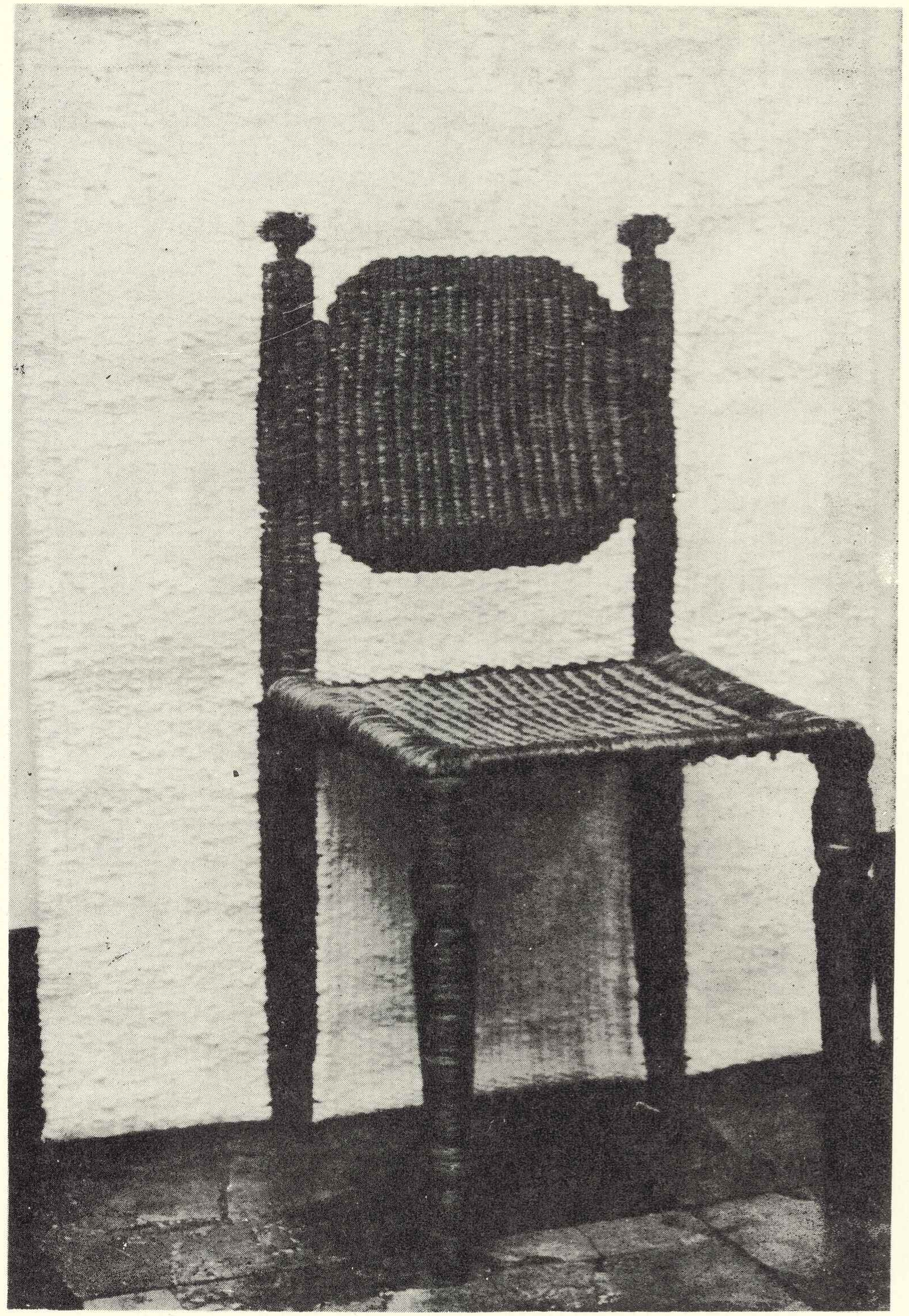
ANNA BODUSZYŃSKA-BĄK
„Lenniszek"

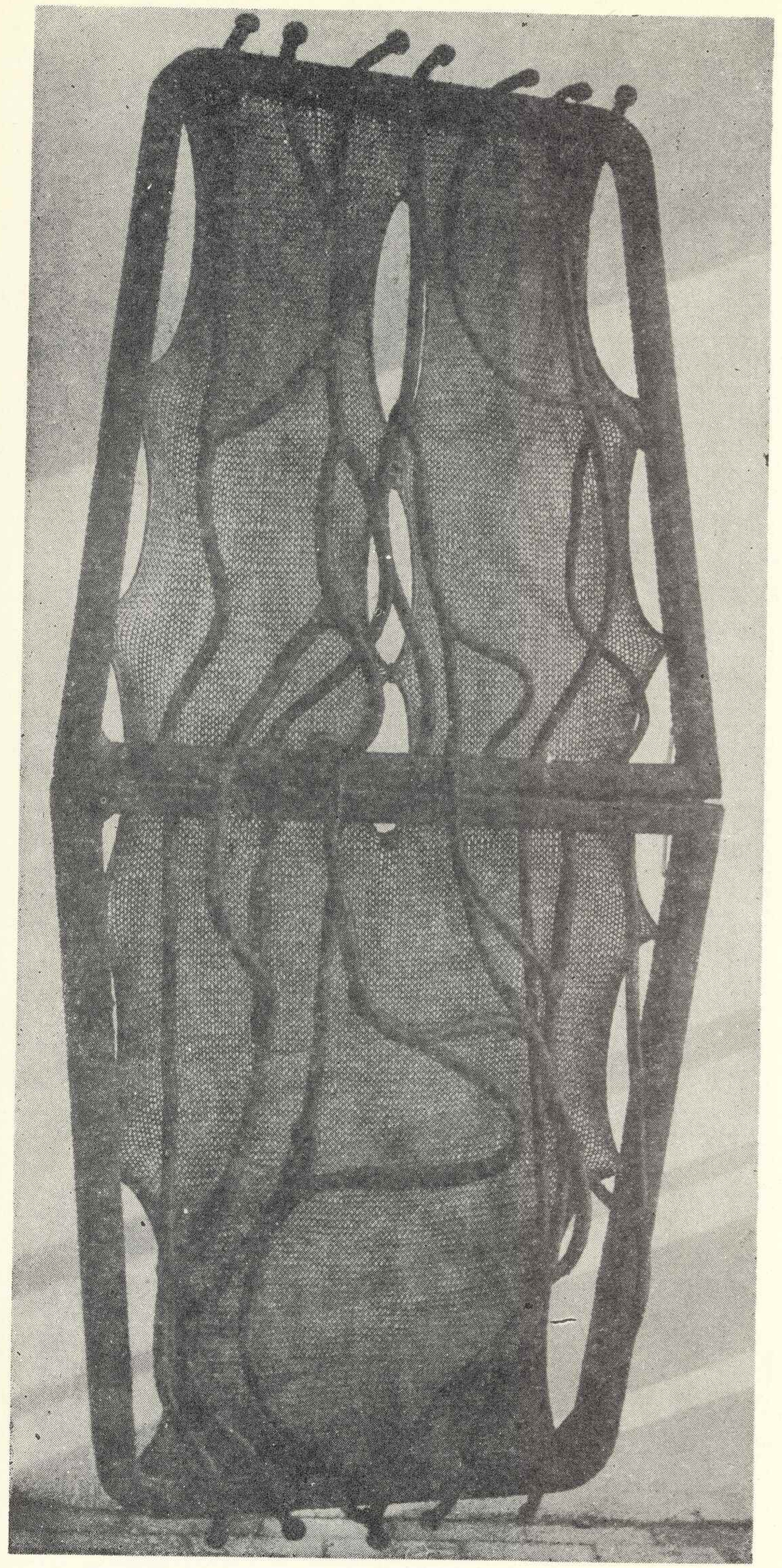

URSZULA
BRYLEWSKA-ŁUKOMSKA
Z serii „Okno"

MAŁGORZATA CHMIELEWSKA-SZULC
„Krzesło"

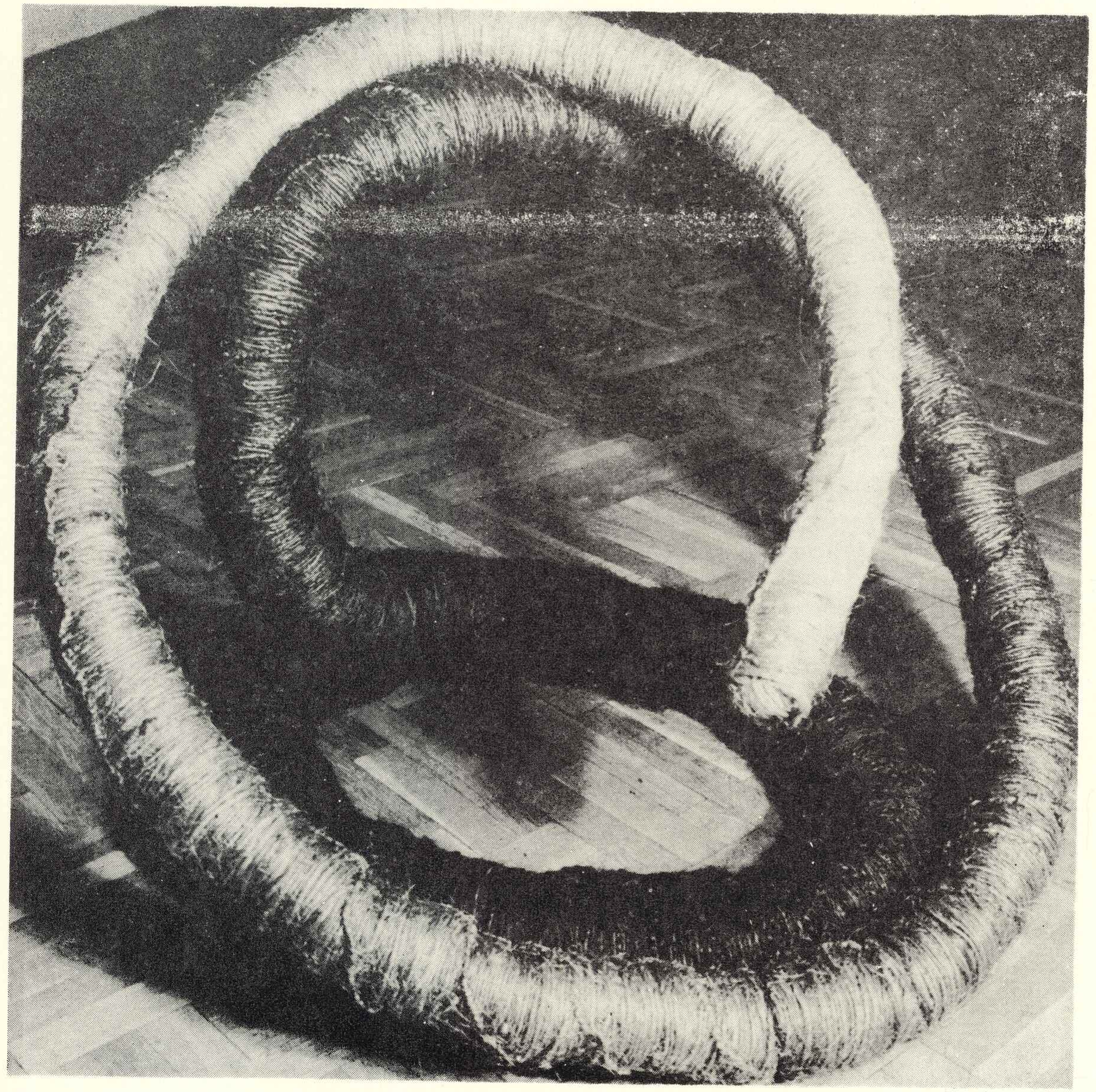

JADWIGA FILIPIAK
„Okno I" kompozycja

MAŁGORZATA
FLIEGER-BALAWENDER
„Czarny motyl"

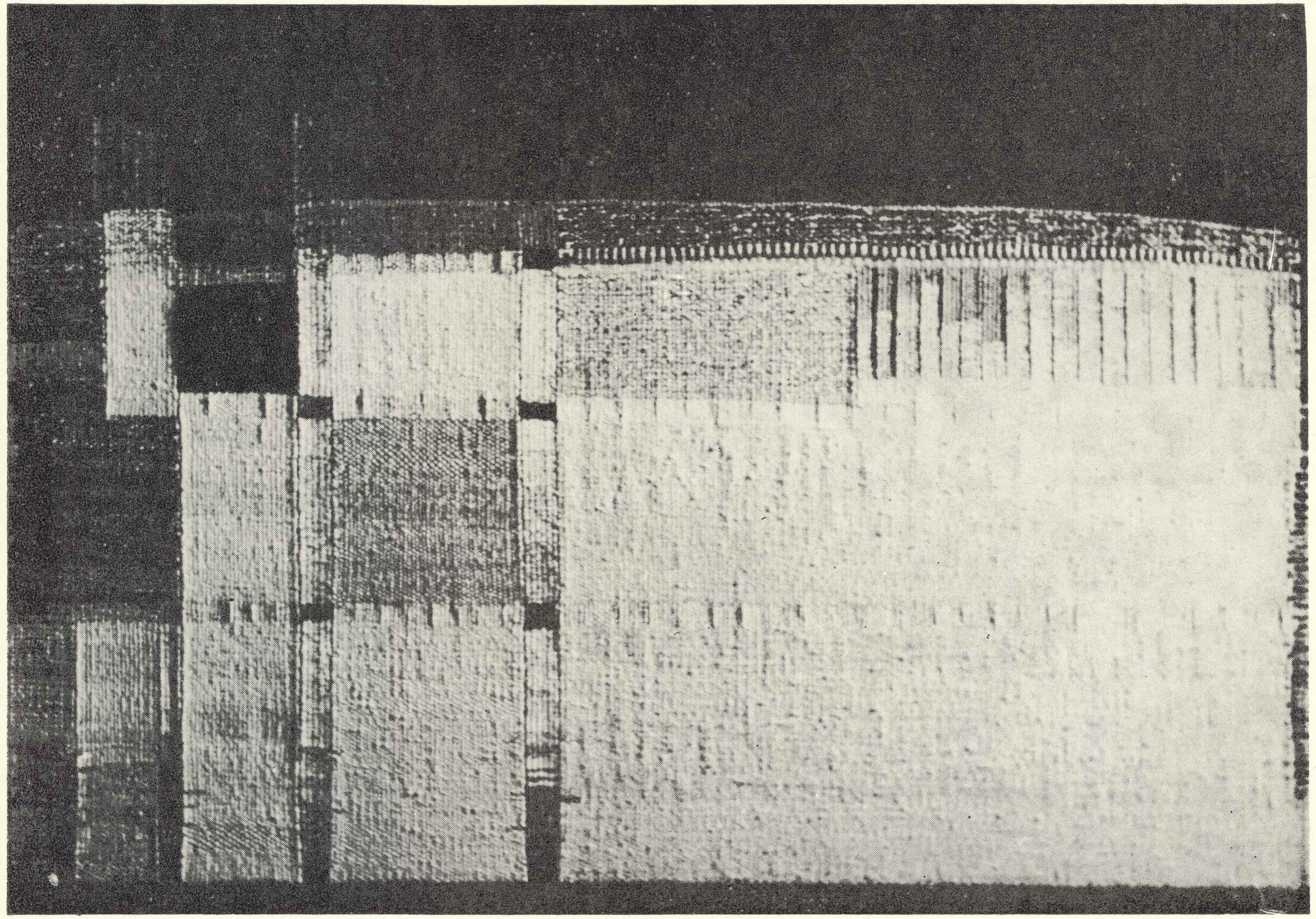
ANNA GOEBEL
„Bez tytułu", macramé

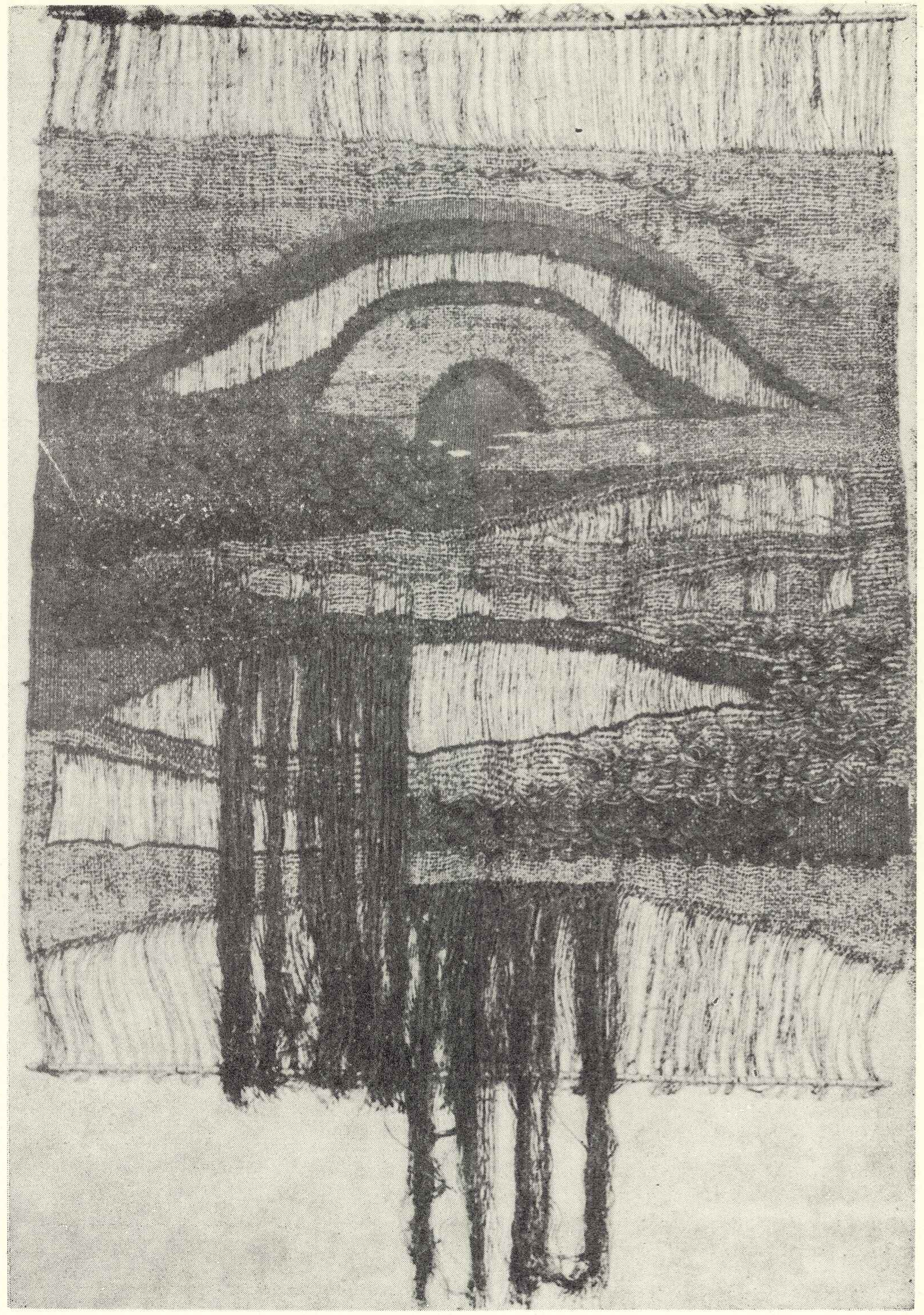
GRAŻYNA IMIELA
„Drzewo"

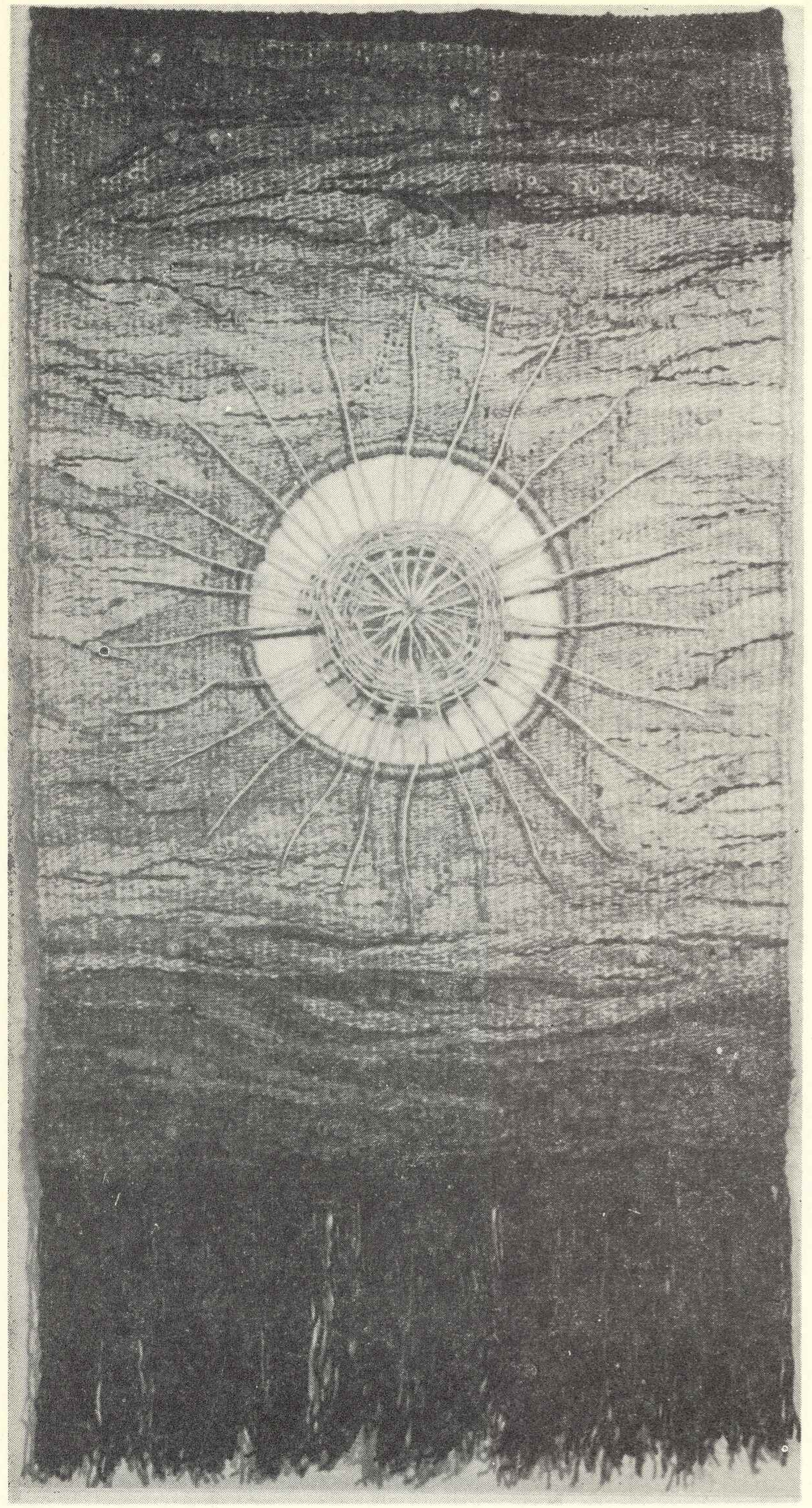

JADWIGA JAROSIEWICZ-OLESIAK
„Monochromat II" (fragment)

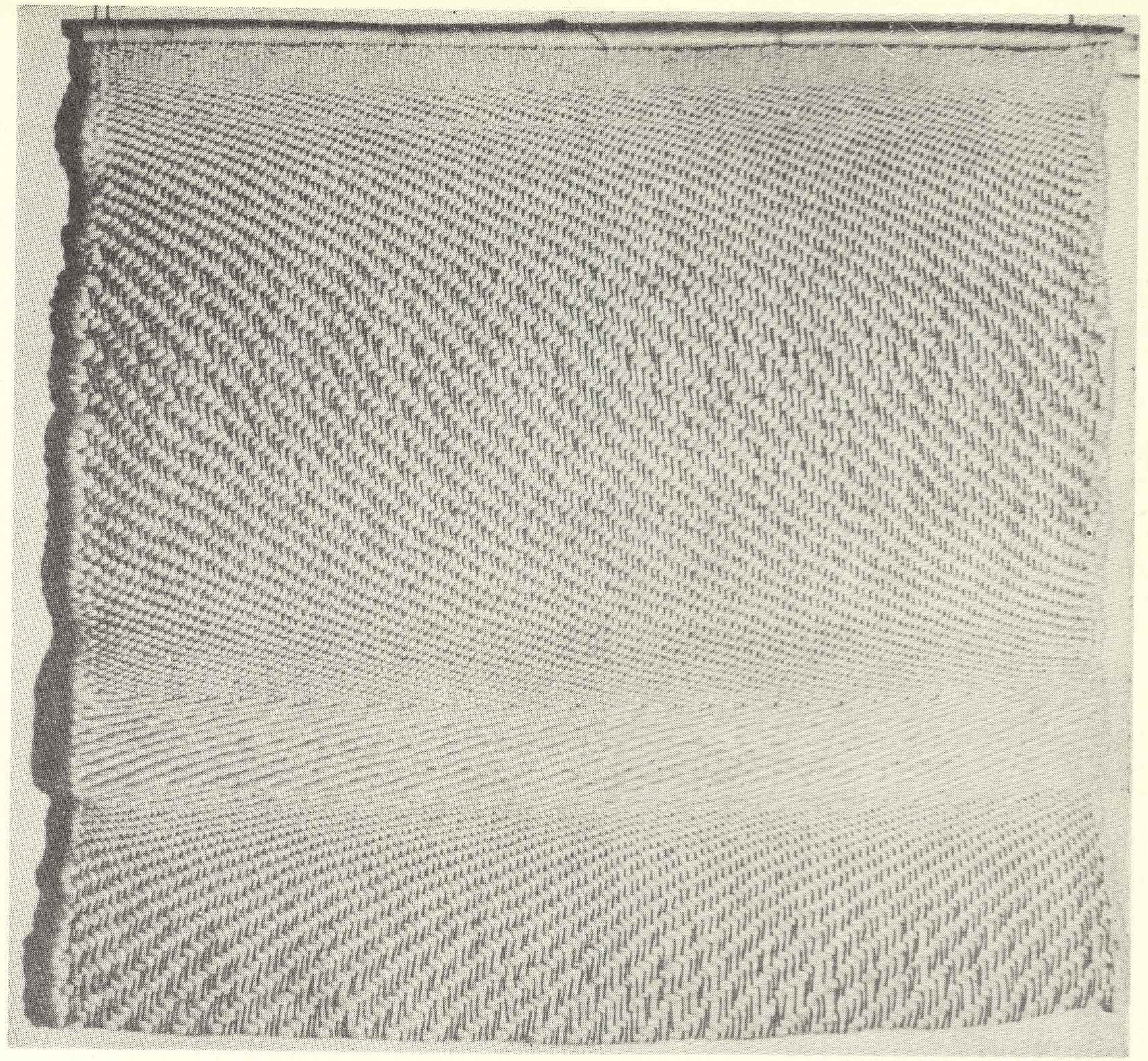
URSZULA
JUNGERMANN-OKUPNIAK
„Zachód"

JANINA KATULSKA-JAKUBOWSKA
,,Kompozycja''

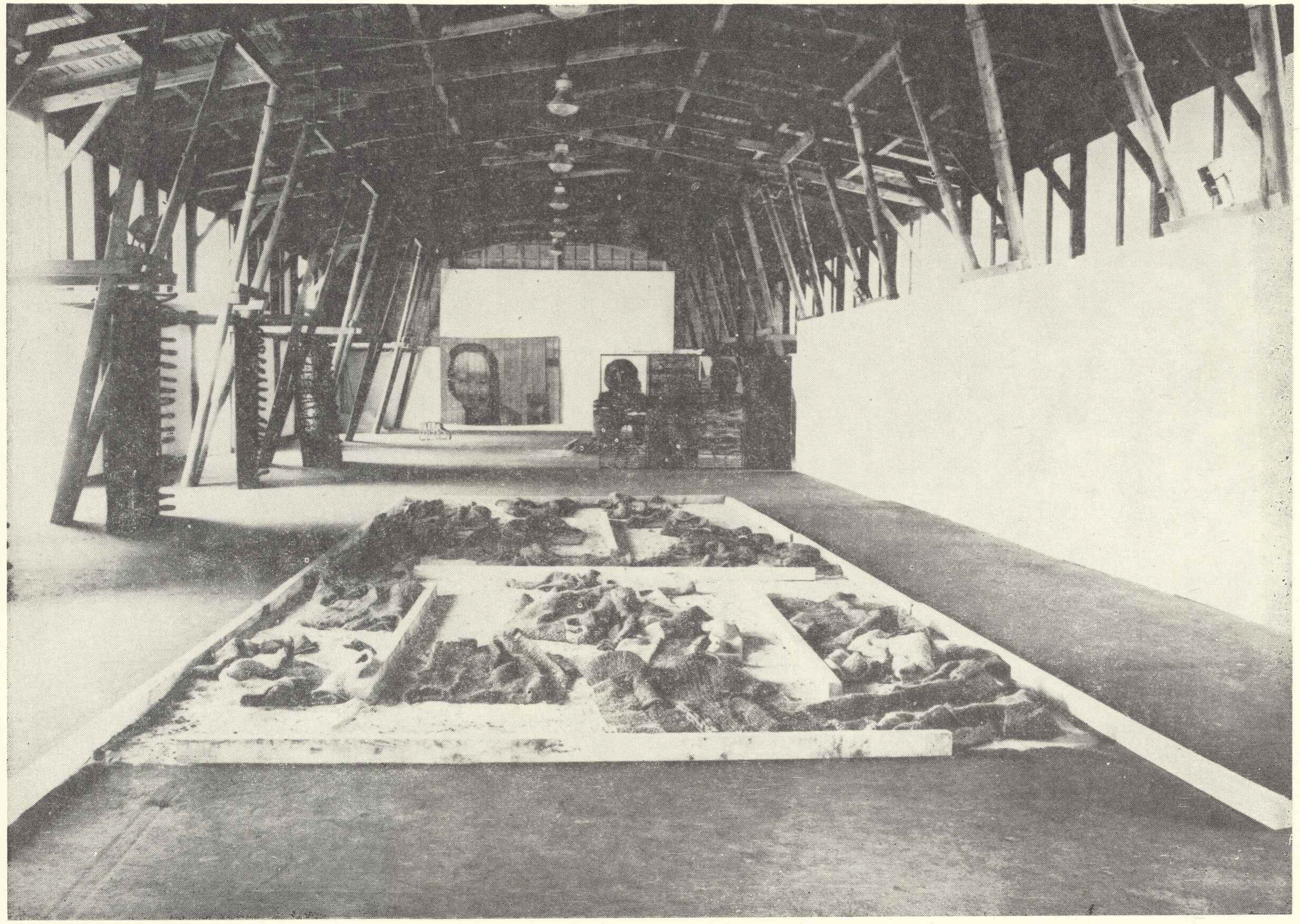
KATARZYNA PASZKOWSKA
,,Wszelkie skojarzenia dozwolone''

EWA KORCZAK-TOMASZEWSKA
Z cyklu „Notatnik"

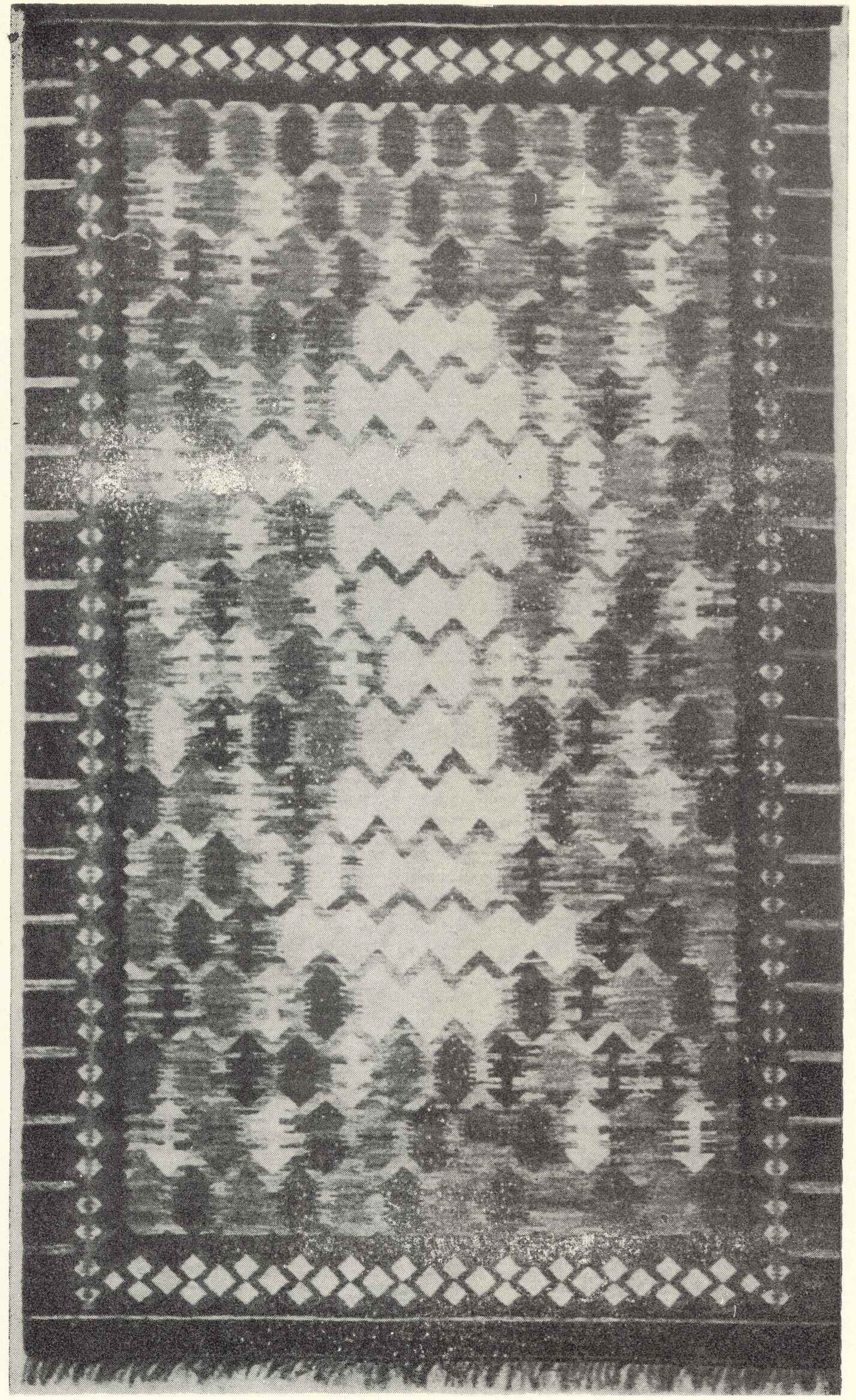

URSZULA PLEWKA-SCHMIDT
„Podróż do źródeł czasu" (fragment)

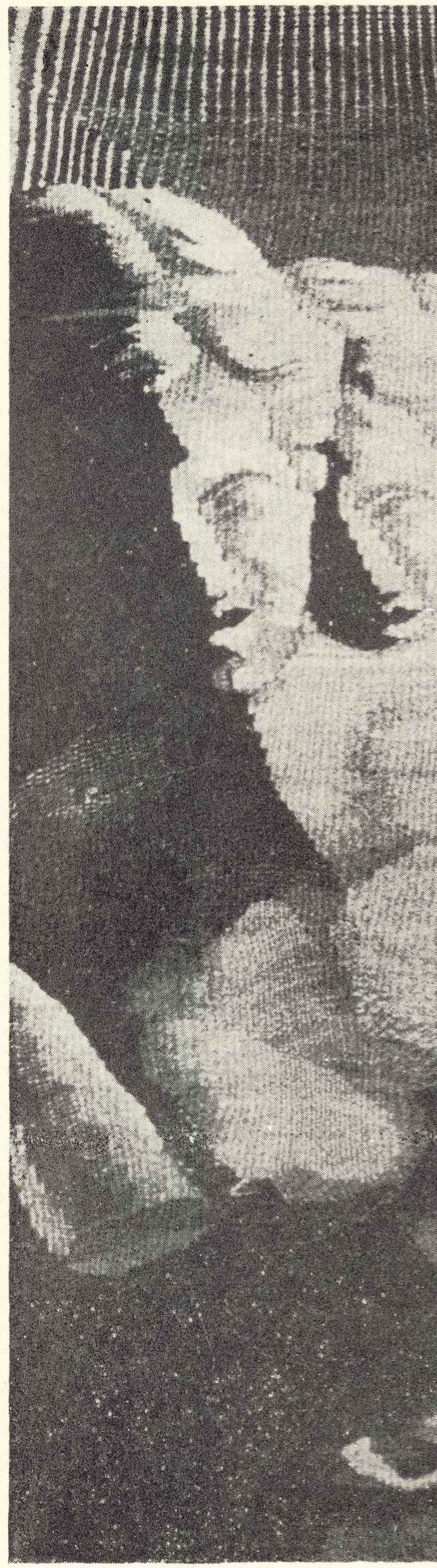
STEFAN POPŁAWSKI
„Kardiogram pokoleń"

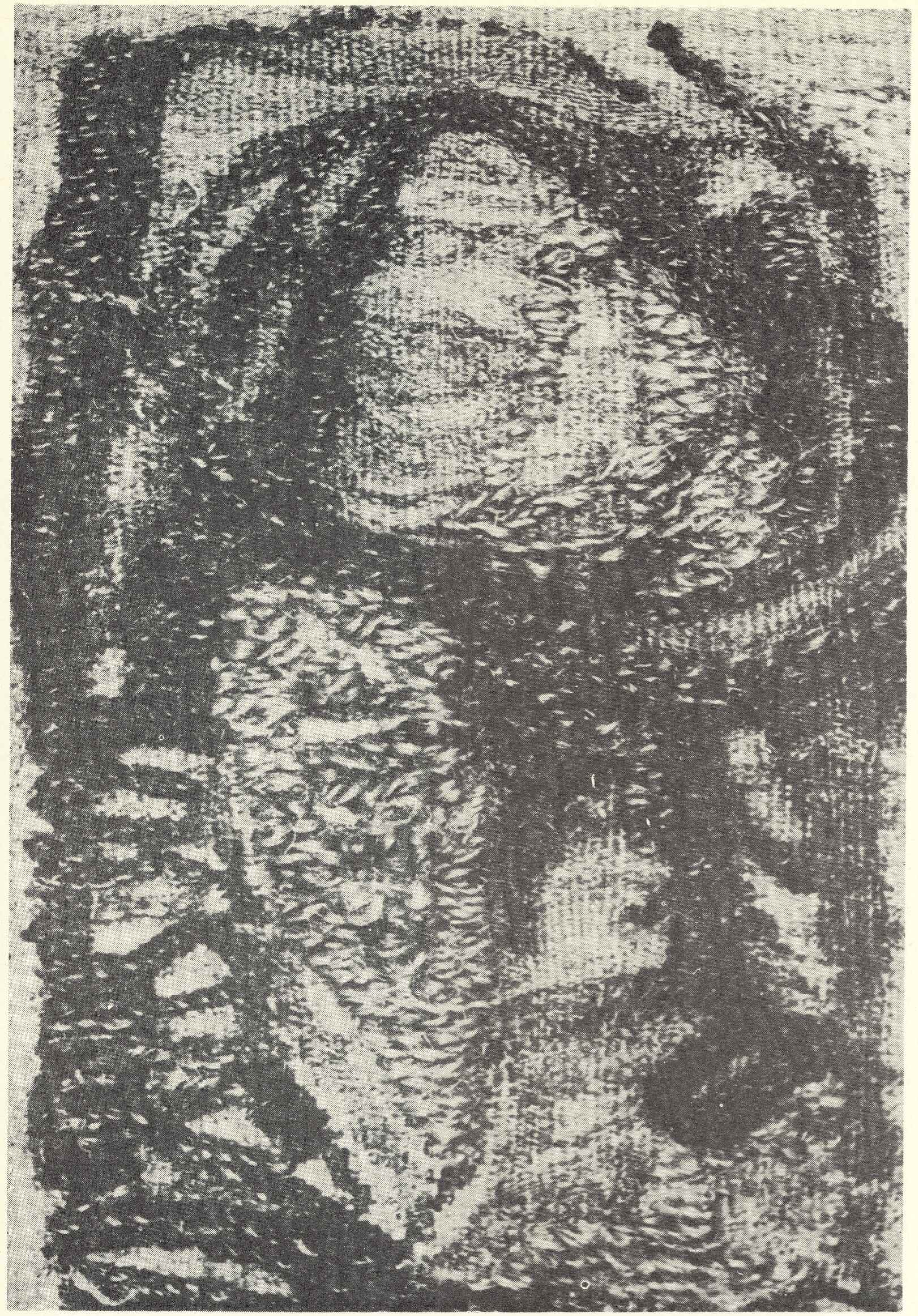

ALEKSANDRA RAMUŁTOWA
„Pasieka"

ANNA SIEMIERKOWSKA-DĄBROWSKA
Z cyklu Efemerydy „Mity"

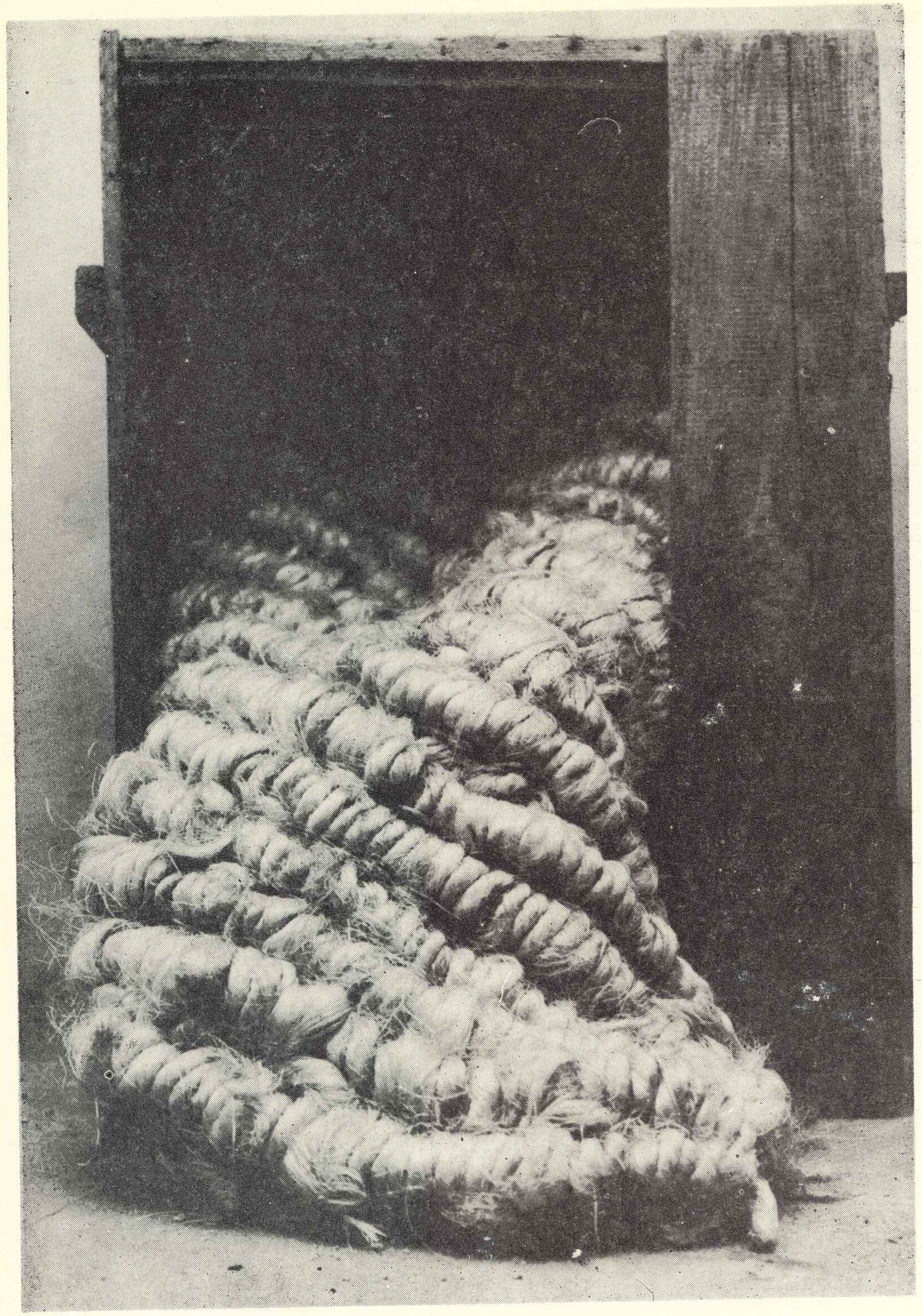

HELENA SKOPIŃSKA
„Puls" (fragment)

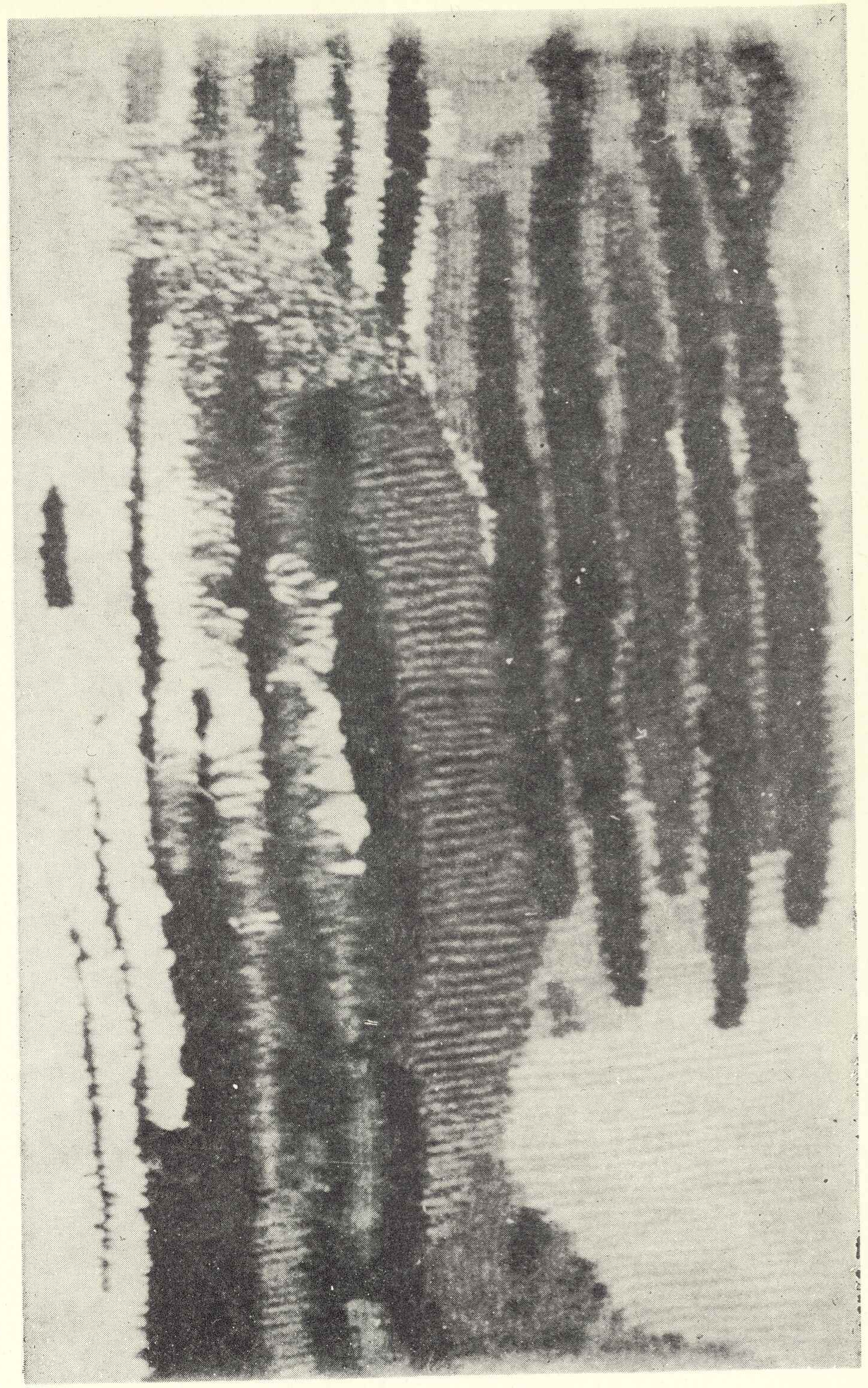
ANNA STAWICKA
„Baśniowa" (fragment)

JĘDRZEJ STĘPAK
„Relief IV"

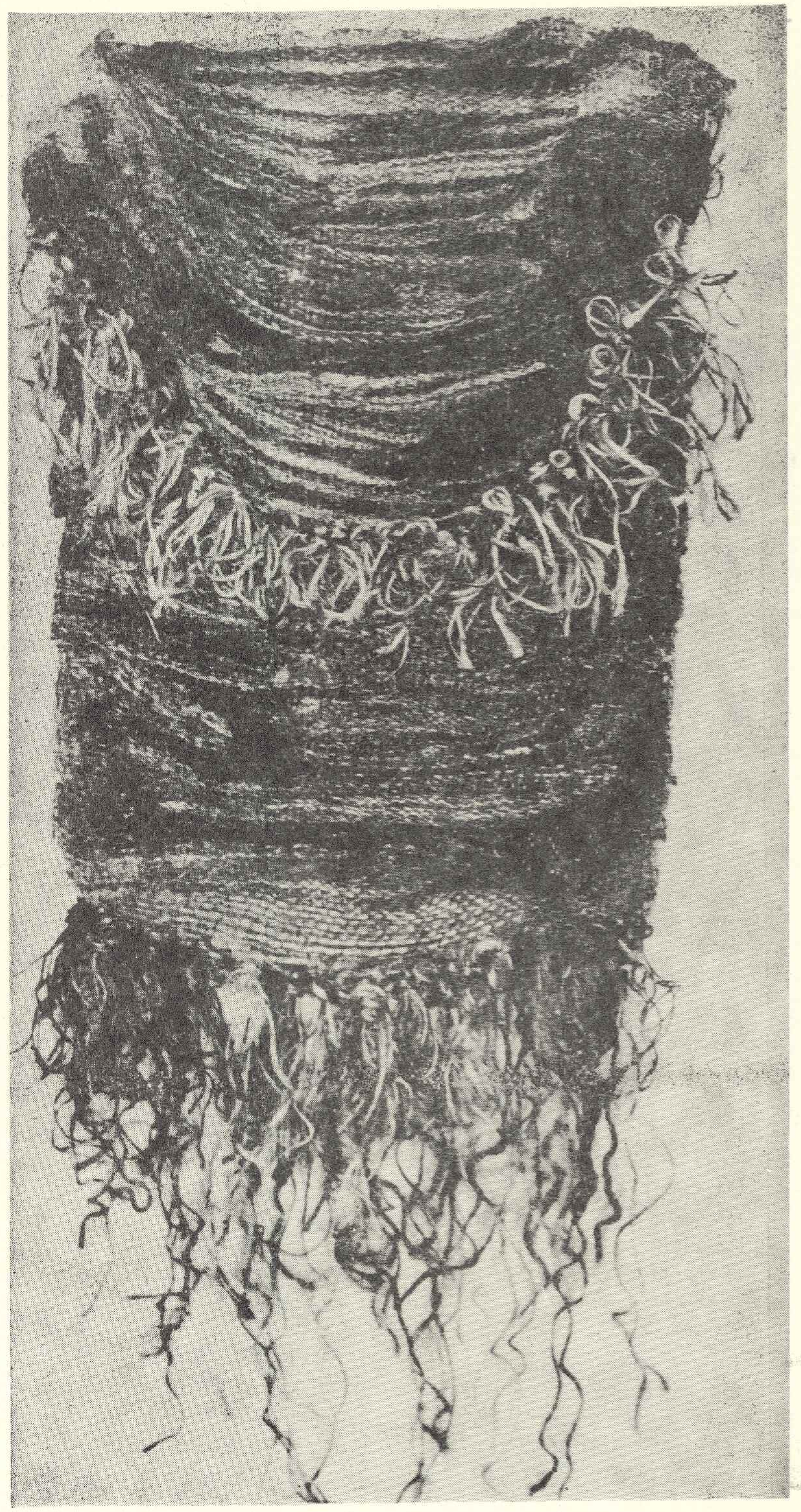
KRYSTYNA SZCZEPAŃSKA
Z cyklu „Mój świat" nr 2

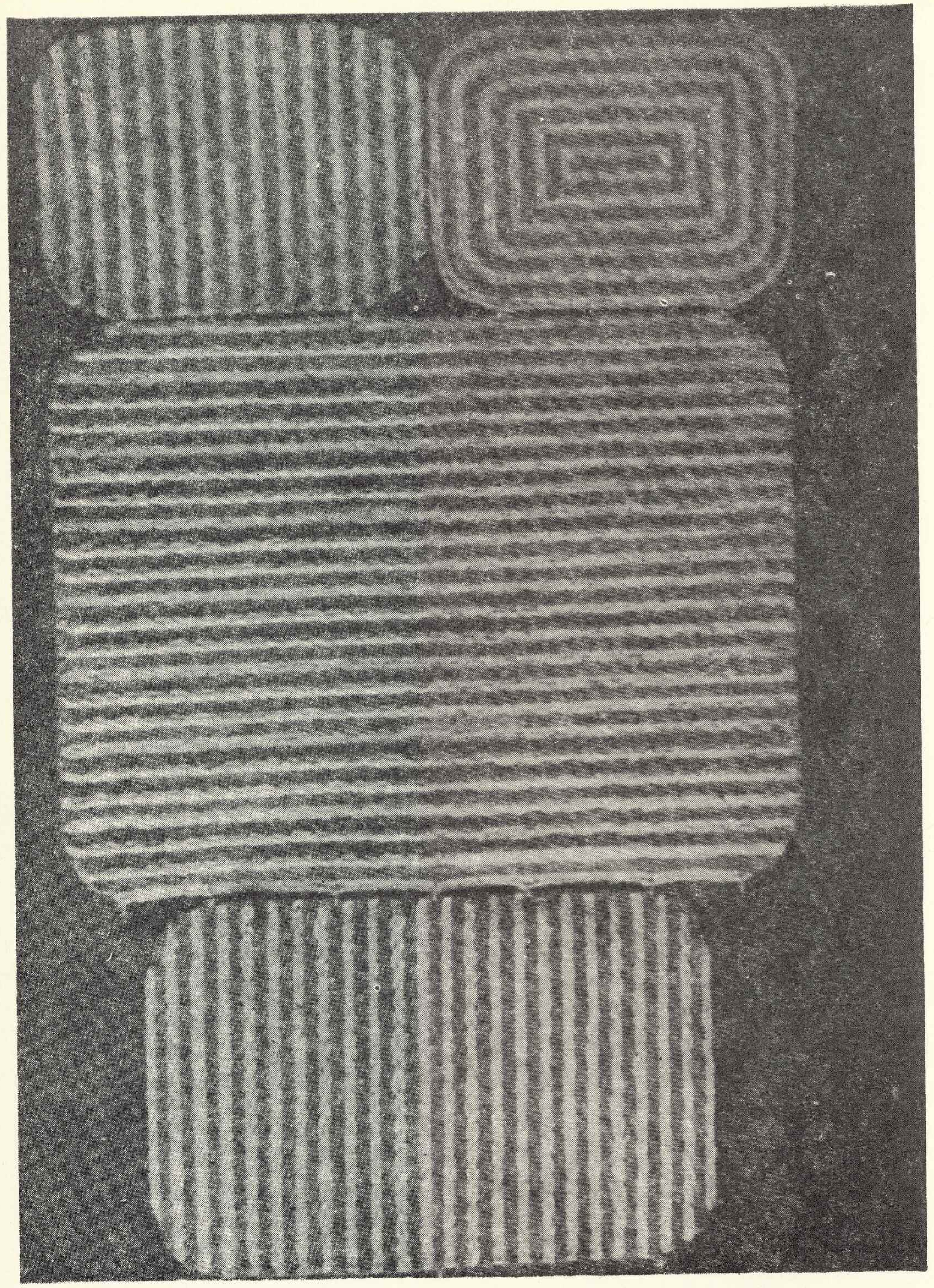

REGINA WASILEWSKA
„Odlot"

LUCYNA ZINNER
„Sakwa"

MIECZYSŁAWA ŻMUDZKA
Z cyklu „Systemy"

UCZESTNICY WYSTAWY

ANNA BEDNARCZUK

61-156 Poznań, Osiedle Piastowskie 60 m 48
Studia: PWSSP w Poznaniu, dyplom 1971. Twórczość w dziedzinie malarstwa i tkactwa artystycznego.
Wystawy indywidualne: Piła KMPiK, 1977; Łódź Muzeum Włókiennictwa, 1977; Poznań Towarzystwo Miłośników m. Poznania, 1977; Poznań BWA (z I. Gustowską i K. Piotrowską), 1978; Leszno Galeria Mała, 1979. Udział w wystawach w kraju, m.in.: Plastyka poznańska, Poznań BWA 1974; Plastyka poznańska — aktualne tendencje, Warszawa Zachęta 1975; 1, 2 Międzynarodowe triennale tkaniny, Łódź Centralne Muzeum Włókiennictwa, 1975, 1978; Ogólnopolska wystawa tkaniny artystycznej, Kraków Galeria „Pryzmat", 1976; Postawy twórcze poznańskiego środowiska plastycznego, Wrocław Galeria „Awangarda", 1978; Tkanina poznańska, Poznań BWA, 1979.
Udział w wystawach sztuki polskiej za granicą: Wystawa tkaniny poznańskiej, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
1. Z cyklu „Historia choroby", aplikacja, włókna różne, 360×60

ANNA BODUSZYŃSKA-BĄK

60-512 Poznań, ul. Jackowskiego 38 m 7
Studia: PWSSP w Poznaniu, dyplom 1969. Twórczość w dziedzinie tkaniny artystycznej.
Udział w wystawach i konkursach w kraju, m.in.: Ogólnopolski konkurs na projekty malarskie do realizacji w technice gobelinowej, 1973 — II nagroda; Wystawa pokonkursowa, Gdańsk, Warszawa 1974; Konkurs na projekt tkaniny XXX lat PRL, 1974 — III nagroda; Międzynarodowe triennale tkaniny, Łódź 1975; Ogólnopolska wystawa tkaniny unikatowej, Łódź, Katowice, Wrocław 1978; Wystawa Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979.
Udział w wystawach sztuki polskiej za granicą ,m.in.: Plastyka poznańska, Brno 1972; Wystawa tkaniny poznańskiej, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
1. „Lenniszek", gobelin, len, 300×180

URSZULA BRYLEWSKA-ŁUKOMSKA

Poznań, Osiedle Zwycięstwa 24 m 28
Studia: PWSSP w Poznaniu, dyplom 1971. Twórczość w dziedzinie malarstwa, grafiki, tkactwa artystycznego.
Udział w wystawach i konkursach w kraju, m.in.: Wystawa prac dyplomowych, Poznań 1971; Artyści plastycy z kręgu „Cepelia", Warszawa Zachęta 1973; 30 lat LWP w twórczości plastycznej, Warszawa Zachęta 1973; I Ogólnopolski konkurs im. J. Spychalskiego i wystawa pokonkursowa, Poznań BWA 1973; Plastyka poznańska, Poznań Arsenał 1974; Malarstwo poznańskie, Sopot BWA 1974; Sport w sztuce, wystawa konkursowa, Katowice BWA 1976; Wystawa Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979.
Udział w wystawach sztuki polskiej za granicą m.in.: Plastyka poznańska, Brno 1972; Wystawa tkaniny poznańskiej, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
1. Z serii „Okno", 3 gobeliny ,len sizal, 90×180
2. XXX, gobelin, wełna ,len, 110×170
3. „Duet", gobelin, sizal wełna, len, 150×180

MAŁGORZATA CHMIELEWSKA-SZULC

61-714 Poznań, ul. Stalingradzka 31
Studia: PWSSP w Poznaniu, dyplom 1975. Twórczość w zakresie tkactwa i szkła artystycznego.
Udział w wystawach, m.in.: I Ogólnopolskie triennale szkła, Kłodzko BWA 1976; Ogólnopolska wystawa tkaniny unikatowej, Łódź 1978, Wrocław 1979; Wystawa Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979; Wystawa tkaniny poznańskiej, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
1. „Zastawa", techn. własna, len bawełna, 60×60
2. „Krzesło", techn. własna, len, 80×165
3. „Okno", gobelin, len drewno, 140×140

JADWIGA FILIPIAK

61-049 Poznań, ul. Mińska 1
Studia: PWSSP w Poznaniu, dyplom na Wydziale Architektury Wnętrz, 1969. Twórczość w dziedzinie tkactwa artystycznego, projektowania architektury wnętrz, form przemysłowych.
Udział w wystawach w kraju, m.in.: Wystawa tkaniny Salon 72, Poznań Arsenał 1972; Plastyka poznańska ,Poznań BWA 1974; Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979.
Udział w wystawach sztuki polskiej za granicą, m.in.: Plastyka poznańska, Brno 1972; Wystawa Tkanina poznańska, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
Ważniejsze realizacje architektury wnętrz: w szkole Pomniku Tysiąclecia Państwa Polskiego, Gniezno 1978; Hotelu Orbis „Merkury" w Poznaniu (współautor prof. J. Węcłowski); Redakcji Politycznej KAW w Poznaniu (współautor Z. Filipiak); Hotelu KW MO „Olimpia" (współautor Z. Filipiak); karczmy na Promie Olimpijskim (współautor Z. Filipiak).
Nagrody: doroczna nagroda plastyczna im. art. plast. F. Bartoszka i Z. Bobowskiego, 1969; nagroda III stopnia ministra kultury i sztuki za szczególne osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze, 1977.
1. „Okno II" techn. własna, 240×120

MAŁGORZATA FLIEGER-BALAWENDER

60-161 Poznań ,ul. Galileusza 2 F m 22
Studia: PWSSP w Poznaniu, dyplom 1969. Twórczość w dziedzinie malarstwa i tkactwa artystycznego.
Wystawa indywidualna tkaniny i malarstwa, Poznań Klub „Na Skarpie" 1978. Udział w wystawach w kraju i sztuki polskiej za granicą, m.in.: Wystawa tkaniny, Poznań Klub „Pod Lipami", 1977; Wystawa tkaniny polskiej, Wersal 1977; Wystawa Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979; Wystawa tkaniny poznańskiej, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Hawr 1979.
Z cyklu „Owady":
1. „Błękitny żuk", wełna, 136×70
2. „Czarny motyl", wełna, 160×72
3. Cykl „Okno", gobelin, wełna len, 3×200×90

ANNA GOEBEL

61-053 Poznań, ul. Bożeny 10
Studia: PWSSP w Poznaniu, dyplom 1977. Twórczość w dziedzinie tkactwa artystycznego.
Udział w wystawach środowiskowych, m.in.: Wystawa Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979.
Za granicą: wystawa Tkanina poznańska, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
1. „Bez tytułu", macramé, sizal, dł. 250

GRAŻYNA IMIELA

Poznań, Osiedle Kosmonautów 4 m 132
Studia: PWSSP w Poznaniu, dyplom 1966. Twórczość w dziedzinie tkactwa artystycznego.
Udział w wystawach m.in.: Ogólnopolskie przeglądy tkaniny cepeliowskiej organizowane co roku począwszy od 1969 w Łodzi; Targi tkaniny, Łódź 1974; Plastyka poznańska, Poznań Arsenał 1974; 30-lecie Spółdzielni Rękodzieła Artystycznego „Wielkopolska", Poznań Muzeum Narodowe 1976; Tkanina poznańska, Poznań BWA 1970; Wystawa tkaniny poznańskiej, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
Nagrody: I i III nagroda na Ogólnopolskim przeglądzie tkaniny cepeliowskiej, Łódź 1979; nagroda ministra kultury sztuki — roczne stypendium.
1. „Kompozycja z wierzbami", gobelin, wełna, 120×106
2. „Drzewo", gobelin, wełna, 130×92
3. „Przedwiośnie", gobelin, wełna, 126×106
4. „Kompozycja", gobelin, wełna, 130×90

JADWIGA JAROSIEWICZ-OLESIAK

61-869 Poznań, ul. Garbary 49 m 9
Studia: Wydział Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, dyplom 1976, w latach 1975—1977 PWSSP w Poznaniu, pracownia doc. M. Abakanowicz. Twórczość w dziedzinie malarstwa i tkactwa artystycznego.
Wystawy indywidualne: Piła ZPAP 1976; Rzeszów Dom Sztuki 1977; Białystok BWA 1979. Udział w wystawach w kraju, m.in.: Ogólnopolski Salon Zimowy, Radom Muzeum Okręgowe 1977, 1978; Wystawa „Młodzi 77" Rzeszów BWA, 1977; Salon Jesienny, Przemyśl BWA 1977; Tkanina artystyczna ,Piła 1978; Ogólnopolska wystawa malarstwa „7 jesienne konfrontacje", Rzeszów BWA 1978; Ogólnopolska wystawa tkaniny unikatowej, Łódź BWA 1978; Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979; Udział w wystawach sztuki polskiej za granicą, m.in.: Wystawa tkaniny polskiej, Marl, Hagen 1979; Wystawa Tkanina poznańska, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
1. „Monochromat", gobelin, len bawełna wełna sizal, 140×190
2. „Monochromat II" ,techn. własna, wełna len, 120×110
3. „Układ monochromatyczny", gobelin, wełna len bawełna sizal, 150×150

URSZULA JUNGERMANN-OKUPNIAK

61-867 Poznań ,ul. Garbary 14 m 11
Studia: PWSSP w Poznaniu, Wydział Architektury Wnętrz i Sztuki Dekoracyjnej ukończony w 1950 r .pod kierunkiem prof. Haliny Karpińskiej-Kintopf. Twórczość w dziedzinie malarstwa, grafiki, tkactwa artystycznego, wystawiennictwa ,mozaiki.
Wystawy indywidualne: Poznań Galeria Współczesna, 1976; Poznań Dom Kultury HCP, 1977; Węgrowiec Dom Kultury, 1977; Poznań Klub Na Skarpie, 1978; Kalisz Muzeum Ziemi Kaliskiej, 1978; Włocławek, BWA, 1979; Ciechocinek Pijalnia Wód Zdrojowych, 1979.
Udział w wystawach, m.in.: I—III Okręgowa wystawa architektury wnętrz, Poznań 1953, 1954, 1958; Wystawa Wnętrze i grafika, Poznań 1960; Architektura wnętrz i formy przemysłowe, Poznań 1965; Wystawy poplenerowe „Wiklina", Poznań, Zbąszyń, Nowy Tomyśl, Warszawa w latach 1970—1975; Wystawa Funkcja i nowoczesność, Poznań 1971; I Ogólnopolskie biennale tkaniny przemysłowej i unikatowej, Łódź 1972; Ogólnopolska wystawa malarstwa, grafiki i rzeźby, Lublin 1972; Wystawa „Cepelia", Warszawa Zamek Królewski 1975; Wystawa „Mozaika i tkanina", Poznań 1976; Wystawa Tkanina poznańska, Poznań 1979 — nagroda.
Udział w wystawach sztuki polskiej za granicą, m.in.: Polska tkanina, szkło i ceramika, Wiedeń 1974; Wystawa tkaniny poznańskiej, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
Otrzymała wiele nagród w konkursach projektów pamiątkarskich różnych regionów.
1. „Zachód", gobelin, sizal ,220×150

EWA KORCZAK-TOMASZEWSKA

60-756 Poznań, ul. Chełmońskiego 22 m 4
Studia: PWSSP w Poznaniu, dyplom 1975. Twórczość w dziedzinie tkactwa artystycznego.
Udział w wystawach w kraju, m.in.: Wystawa Koła Młodych, Poznań, BWA 1976; Wystawa Młodzi dzisiaj, Muzeum Narodowe Poznań 1977; Tkanina artystyczna, Piła KMPiK, 1977; Ogólnopolska wystawa tkaniny unikatowej, Łódź, Katowice 1978; Tkanina poznańska, Poznań 1979. Udział w wystawach sztuki polskiej za granicą, m.in.: Wystawa tkaniny polskiej, Paryż Galeria Sin' Paora 1976; Wystawa tkaniny polskiej, Diest Galeria Esschius (Belgia) 1977; Wystawa Tkanina poznańska, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
Z cyklu „Notatnik":
1. I ,gobelin, tech. własna, 140×120
2. II, gobelin, tech. własna, 140×120

JANINA KATULSKA-JAKUBOWSKA

62-041 Puszczykowo 3, ul. Dworcowa 11
Studia: PWSSP w Poznaniu ukończone w 1950 r. w pracowni prof. Lucjana Kintopfa oraz Wydział Architektury Wnętrz i Sztuki Dekoracyjnej. Twórczość w dziedzinie architektury wnętrz, wystawiennictwa, tkactwa artystycznego, mozaiki.
Udział w wystawach, m.in.: I—III Okręgowa wystawa architektury wnętrz i sztuki dekoracyjnej, Poznań 1953, 1954, 1958; Wystawa Wnętrze i grafika, Poznań 1960; Wystawa Architektura wnętrz i formy przemysłowe, Poznań 1965; Wystawa Okręgowa w ramach Roku Plastyki oraz 25-lecia Poznańskiego Okręgu ZPAP, Poznań 1970; Wystawa Funkcja i nowoczesność, Poznań 1971; Wystawy z okazji Dnia Kobiet, Poznań 1977, 1979; Tkanina poznańska, Poznań BWA, 1979; Wystawa tkaniny poznańskiej, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
Otrzymała wiele nagród za tkaniny i mozaiki.
1. „Kompozycja", techn. mieszana, wełna, 67×120
2. „Akt II", gobelin, wełna, 115×55

KATARZYNA PASZKOWSKA

60-631 Poznań ,ul. Dojazd 30 BI m 3
Studia: PWSSP w Poznaniu, dyplom 1976 w pracowniach: doc. M. Abakanowicz i doc. W. Świerzego. Twórczość w dziedzinie tkactwa artystycznego.
Wystawa indywidualna: Poznań Galeria O.N., 1978.
Udział w wystawach: Wystawa tkaniny artystycznej, Poznań Klub „Pod Lipami", 1977; Wystawa tkaniny artystycznej, Piła KMPiK, 1977; Ogólnopolska wystawa tkaniny unikatowej, Łódź 1978; Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979; Wystawa Tkanina poznańska, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
1. „Wszelkie skojarzenia dozwolone", techn. własna, len, 80×80

URSZULA PLEWKA-SCHMIDT

61-049 Poznań, ul. Mińska 1A
Studia: Akademia Rolnicza w Poznaniu, dyplom 1964; PWSSP w Poznaniu, dyplom 1966. Adiunkt PWSSP w Poznaniu.
Twórczość w dziedzinie malarstwa i tkactwa artystycznego.
Wystawy indywidualne m.in.: Koszalin BWA, Szczecin Zamek ks. Pomorskich, Słupsk Muzeum, Poznań Arsenał, Łódź Muzeum Historii Włókiennictwa, Szczecin WAG, 1972; Sopot BWA 1973, 1978; Bydgoszcz BWA, Poznań Galeria Nowa 1975; Poznań Klub ZPAP 1977; Konin BWA 1978.
Udział w wystawach w kraju, m.in.: V Międzynarodowe biennale tkaniny artystycznej w Lozannie, ekspozycja w Warszawie, Zachęta 1971; I Ogólnopolskie triennale tkaniny przemysłowej i unikatowej, Łódź 1972 — wyróżnienie; Ogólnopolska wystawa architektury wnętrz, Warszawa Zachęta 1974; Plastyka poznańska — aktualne tendencje, Warszawa Zachęta 1975; Polska współczesna tkanina artystyczna, Łódź Centralne Muzeum Włókiennictwa, 1977; Postawy twórcze poznańskiego środowiska plastycznego, Wrocław Galeria „Awangarda" 1978; Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979.
Udział w wystawach sztuki polskiej za granicą, m.in.: Haarlem, Hawana, Chicago 1972; Kopenhaga 1973; Praga, Chicago 1974; Hamburg, Hannower 1975. Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
Udział w wystawach międzynarodowych, m.in.: V, VI, VII, IX Biennale tkaniny, Lozanna 1971, 1973, 1975, 1979; Międzynarodowy Festiwal Sztuki, Edynburg 1972; Międzynarodowa wystawa „Textile Objekte", Berlin Zachodni, 1975.
1. „Podróż do źródeł czasu", gobelin, len wełna, 400×300, 400×600

STEFAN POPŁAWSKI
60-809 Poznań, ul. Świerczewskiego 13 m 9
Studia: PWSSP w Poznaniu, dyplom 1970 w pracowniach: prof. Eustachego Wasilkowskiego i doc. Magdaleny Abakanowicz.
Twórczość w dziedzinie tkactwa artystycznego. Wystawy indywidualne: Poznań Klub „Nurt", 1970; Poznań Galeria „R" i KMPiK 1974; Poznań BWA 1977; Warszawa Gal. Sztuki DWP, Łódź Centralne Muzeum Włókiennictwa, Warszawa Galeria MDM 1978; Lipsk POKiI 1979; Kłodzko BWA 1979.
Udział w wystawach w kraju, m.in.: I Ogólnopolskie triennale tkaniny przemysłowej i unikatowej, Łódź 1972; Plastyka poznańska — aktualne tendencje, Warszawa Zachęta 1975; 30 Rocznica zwycięstwa nad faszyzmem w twórczości plastycznej, Warszawa Zachęta 1975 — III nagroda w dziale tkaniny; 60 Rocznica Powstania Wielkopolskiego w plastyce, wystawa pokonkursowa, Poznań Arsenał 1978 — II nagroda; Postawy twórcze poznańskiego środowiska plastycznego, Wrocław Galeria „Awangarda" 1978; Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979.
Udział w wystawach sztuki polskiej za granicą, m.in.: Malmoe 1973; Chicago, Baltimore, Moskwa 1974; Drezno, Budapeszt 1975; Madryt 1978, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979 oraz w międzynarodowych, m.in.: I Międzynarodowe triennale tkaniny, Łódź 1975; VIII, IX Biennale tkaniny, Lozanna 1977, 1979; III Międzynarodowa wystawa miniatur tkackich, Londyn 1978.
1. „Kardiogram pokoleń", 3 części, aplikacja, I 253 × 157; II 276 × 330, III 264×193
2. „Marilyn Monroe", 10 części, gobelin aplikacja, 200 × 140
3. „Lozanna—Łódź—Londyn—Artyści", gobelin, 200 × 275
4. „Spotkanie — Helsinki", gobelin, 180 × 310

ALEKSANDRA RAMUŁTOWA
60-754 Poznań, ul. Chełmońskiego 11 m 19
Studia: PWSSP w Poznaniu, Wydział tkactwa artystycznego, w latach 1947—1951. Twórczość w dziedzinie tkactwa artystycznego oraz projektowanie tkanin dla przemysłu.
Wystawa indywidualna: Szczecin 1972. Udział w wystawach w kraju, m.in.: Wystawa tkanin milenijnych, Gdańsk 1960; Polskie dzieło plastyczne w XV-lecie PRL, Warszawa Zachęta 1963; Wystawa Architektura wnętrz i formy przemysłowe, Poznań 1965; Ogólnopolska wystawa tkaniny w 25-lecie PRL, Łódź 1969; Wystawa Funkcja-nowoczesność, Poznań 1971; Artyści plastycy z kręgu „Cepelii", Warszawa Zachęta 1973; Wystawa 30-lecie Spółdzielni Rękodzieła Artystycznego „Wielkopolska", Poznań Muzeum Narodowe, 1976; Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979.
Udział w wystawach sztuki polskiej za granicą, m.in.: Moskwa, Manchester 1969; Wystawa Tkanina poznańska, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
Otrzymała 7 nagród i wyróżnień na dorocznych przeglądach tkanin CPLiA oraz nagrodę-stypendium ministra kultury i sztuki.
1. „Pasieka", kilim, wełna, 200 × 350
2. „Tryptyk", gobelin, wełna, 90 × 300

ANNA SIEMIERKOWSKA-DĄBROWSKA
60-602 Poznań, ul. Dworkowa 7 m 1
Studia: PWSSP w Łodzi, dyplom 1955. Inspektor nadzoru estetyki produkcji, projektant w przemyśle włókienniczym, kierownik artystyczny w Spółdzielni CPLiA „Sztuka Sieradzka", pedagog w średnim szkolnictwie artystycznym.
Twórczość w dziedzinie tkactwa artystycznego. Udział w wystawach, m.in.: Poplenerowa wystawa tkaniny, Leszno 1978 — wyróżnienie; Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979; Wystawa Kobiety miastu, Poznań 1979; Wystawa Tkanina poznańska, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
1. „Mity" z cyklu Efemerydy, gobelin, wełna, 94 × 53

HELENA SKOPIŃSKA
61-148 Poznań, ul. Osiedle Piastowskie 19 m 60
Studia: PWSSP w Poznaniu i PWSSP w Łodzi, dyplom 1955 oraz studia na Uniwersytecie Poznańskim z zakresu historii sztuki. Twórczość w dziedzinie tkactwa artystycznego.
Udział w wystawach m.in.: Kilimy i projekty tkanin plastyków poznańskich, Poznań 1964; Ogólnopolska wystawa tkaniny Polska sztuka użytkowa w 25-lecie PRL, Łódź OPS 1969.
Funkcja — nowoczesność, wystawa z okazji 25-lecia Poznańskiego Okręgu ZPAP, Poznań 1971; I Ogólnopolskie triennale tkaniny przemysłowej i unikatowej, Łódź 1972; Tkanina artystyczna Cepelii, Łódź Centralne Muzeum Włókiennictwa, 1972, 1977, 1979; Wystawa z okazji 30-lecia Spółdzielni Rękodzieła Artystycznego „Wielkopolska", Poznań Muzeum Narodowe 1976; Wystawa plastyczek poznańskich z okazji Dnia Kobiet, Poznań BWA, 1978, 1979; Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979; Wystawa tkaniny poznańskiej, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
Nagrody: II nagroda za tkaninę żakardową „Bukiety"
Srebrna odznaka: Zasłużony dla Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.
1. „Puls", techn. własna, sizal surowce różne, 100 × 170
2. „Sieci", techn. własna, sizal surowce różne, 80 × 200
3. „Rytmy", techn. własna, sizal wełna surowce różne, 80 × 230

ANNA STAWICKA
61-663 Poznań, ul. Winogrady 29
Studia: PWSSP w Poznaniu, dyplom 1953 w PWSSP w Łodzi. Twórczość w dziedzinie malarstwa i tkactwa artystycznego. Udział w wystawach i konkursach, m.in.: Ogólnopolska wystawa architektury wnętrz i sztuki dekoracyjnej, Warszawa Zachęta 1952: Wystawa Wnętrze i grafika, Poznań 1959; Ogólnopolska wystawa sztuki użytkowej w XV-lecie PRL, Warszawa Zachęta 1963; Wystawa z okazji 15-lecia Cepelii, Warszawa 1965 — nagroda; Wystawa poplenerowa Cepelii, Warszawa 1969 — wyróżnienie; Konkurs — pokaz tkanin nicielnicowych, Warszawa 1969 — II nagroda; Konkurs — pokaz tkanin, kilimów i gobelinów, Warszawa 1970 — wyróżnienie; Salon 70 z okazji 25-lecia Poznańskiego Okręgu ZPAP, Poznań BWA 1970; Wystawa architektury wnętrz w 25-lecie PRL, Poznań 1971; Artyści plastycy z kręgu „Cepelii", Warszawa Zachęta 1973 — brązowy medal. Plastyka poznańska, Poznań BWA 1974; 30-lecie Spółdzielni Rękodzieła Artystycznego „Wielkopolska", Poznań Muzeum Narodowe 1976; Tkanina poznańska, Poznań BWA, 1979.
Udział w wystawach i targach sztuki polskiej za granicą, m.in.: w USA, Belgii, Danii, Szwecji, NRD, RFN, Norwegii, Francji.
Liczne nagrody i wyróżnienia w konkursach i pokazach organizowanych przez CPLiA w latach 1954—1979.
1. „Pajęczyna", kilim, wełna, 270 × 155
2. „Porosty", tkanina unikatowa nicią malowana, 165 × 85
3. „Baśniowa", tkanina unikatowa nicią malowana, 165 × 85

JĘDRZEJ STĘPAK
Poznań, ul. Newtona 6a m 10
Studia: PWSSP w Poznaniu, dyplom 1978. Twórczość w dziedzinie malarstwa, grafiki i tkactwa artystycznego.
Wystawa indywidualna: Poznań, Teatr Polski, 1977.
Udział w wystawach i konkursach, studenckich w Poznaniu, Gnieźnie, Warszawie, m.in.: V, VI, Festiwal Studentów Szkół Artystycznych, Cieszyn 1976, Wałbrzych 1977; Wystawa w ramach Festiwalu Studenckiego FAMA'77, Świnoujście 1977 — nagroda w dziale scenografii; Wystawy poplenerowe, Świdwin Zamek 1977, 1978; Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979. Udział w wystawach sztuki polskiej za granicą, m.in.: Londyn 1978/79; Aix-les--Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
1. „Relief IV", macramé, sizal drewno, 83 × 65 × 100

KRYSTYNA SZCZEPAŃSKA
62-500 Konin, ul. Zawadzkiego 14 m 7
Studia: PWSSP w Poznaniu, Wydział projektowania plastycznego, dyplom 1978. Twórczość w dziedzinie tkactwa artystycznego. Udział w wystawach: Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979; Wystawa tkaniny poznańskiej, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
1. Z cyklu „Mój świat", nr 2, gobelin, sizal bawełna, 135 × 85

REGINA WASILEWSKA
61-215 Poznań, ul. Mieszkowska 34 m 49
Studia: PWSSP w Poznaniu, dyplom 1970. Twórczość w dziedzinie malarstwa, grafiki i tkactwa artystycznego.
Wystawy indywidualne: Jelenia Góra, KMPiK 1973; Poznań, ODK „Na Skarpie" 1976; Poznań KMPiK 1978; Poznań Klub HCP 1978.
Udział w wystawach, m.in.: Salon 70, Wystawa z okazji 25-lecia Poznańskiego Okręgu ZPAP, Poznań BWA 1970; Salon 73, Poznań BWA, 1973; Wystawa plastyki współczesnej „Contart'75", Poznań Desa 1975; Wystawa plastyki współczesnej, Bydgoszcz Galeria PSP, 1978; Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979; Wystawa Tkanina poznańska, Aix-les--Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
1. „Leo", gobelin, wełna, 78 × 53
2. „Niepokój", wełna, 50 × 85
3. „Odlot", wełna, 55 × 190
4. „Rozłam", wełna, 150 × 53

LUCYNA ZINNER
61-658 Poznań, ul. Pszczelna 12
Studia: PWSSP w Poznaniu, Wydział włókienniczy, ukończony w 1950 r. Twórczość w dziedzinie tkactwa artystycznego.
Udział w wystawach, m.in.: II Okręgowa wystawa architektury wnętrz i sztuki dekoracyjnej, Poznań 1954/55; Wystawa sekcji architektury wnętrz Okręgu Poznańskiego ZPAP, Poznań 1958; Pokaz projektów Sekcji architektury wnętrz, Poznań 1961; Okręgowa wystawa architektury wnętrz, Poznań 1962; Wystawa architektury wnętrz, Zielona Góra, 1967; Wystawa Funkcja-nowoczesność, Poznań 1971; Tkanina Poznańska, Poznań BWA 1979.
Wystawa Tkanina poznańska, Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.
1. „Sakwa", gobelin, sizal, 160 × 58
2. „Z orszaku", gobelin, sizal, 180 × 80
3. „Ulotne", gobelin, sizal, 90 × 45

MIECZYSŁAWA ŻMUDZKA
Poznań, Osiedle Kosmonautów 2 m 104
Studia: PWSSP w Poznaniu, dyplom w Łodzi w 1952 r. Twórczość w dziedzinie malarstwa, tkactwa artystycznego. Rzeczoznawca w zakresie architektury wnętrz oraz sztuki użytkowej.
Wystawa indywidualna: Szczecin WAG 1972 (z U. Plewką-Schmidt i A. Ramułtową). Udział w wystawach i konkursach w kraju, m.in.: Wystawa Architektura wnętrz i formy przemysłowe, Poznań Arsenał 1965; Salon jesienny, Poznań BWA 1966; Wystawa Funkcja-nowoczesność Poznań BWA 1971; Salon 72, Poznań Arsenał 1972; Plastyka poznańska, Poznań BWA 1974; I Ogólnopolski plener tkacki „Andrychów 75" w Międzybrodziu, wystawa poplenerowa, Kraków Kramy Dominikańskie 1975; I Międzynarodowe triennale tkaniny, Łódź Centralne Muzeum Włókiennictwa, 1975; 30-lecie Spółdzielni Rękodzieła Artystycznego „Wielkopolska", Poznań Muzeum Narodowe, 1976; Poplenerowa wystawa malarstwa „Osowa Sień 76", Leszno BWA, 1977; Postawy twórcze poznańskiego środowiska plastycznego, Wrocław Galeria „Awangarda", 1978; Tkanina poznańska, Poznań BWA 1979.
Udział w wystawach sztuki polskiej za granicą, m.in.: Brno 1972, Essen 1974; Aix-les-Bains, Grasse, Tuluza, Lille, Lyon, Hawr 1979.

1. Z cyklu „Systemy", techn. własna, wełna, 120 × 200

Wydawca:
Centralne Biuro
Wystaw Artystycznych

Komisarz wystawy: Urszula Plewka-Schmidt
Projekt ekspozycji: Witold Gyurkovich
Projekt plakatu: Włodzimierz Schmidt
Opracowanie graficzne katalogu: Jerzy Treutler
Redakcja katalogu: Zdzisława Tymanowa
Zdjęcia: Teresa Fitzner, Roman Frala, Jerzy Nowakowski, Jerzy Sabara
Redakcja techniczna: Mirosław Winiarek

Cena 30 zł.

WDA — Zakład Typograficzny. Zam. 52. Nakł. 400. O-4